

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum
DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus
Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios
Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 787. Hadriani Pap. Annus 16. Constant. Et Irenes Impp.
8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

HADRIA. CHRISTI
PAP. 786.
Roman paraclit
In rite re omni
decepit sollempnem
quaque vera & An
conum schema confon
eximis declarantur
nam, qui potissimum
ter um est Longobard
um Reges de ducatur
ante foecundat
ad Egidius ad Quatuor
lata Orem refertur
tus expeditum p. e. la
fatus plura sicut se
ut ambo supererunt
Ordo Imperiorum
quod in primis regni
miteretur. Quis regis
Apostolorum, nullus
Brennacum, nullus
erat aliis certis.
H. degradat Reges
in polo non discordat
cum doceat quod ex illis
erum se etiam
litorum infraelegit
nulli huius omnia dicitur.

I.
CIVICAT.
SOCIETAT.
ACADEMIA
SCHOOLA
MUNICIPALIA
TIT. MI.
CAGNA

Thes.
TIT. MI.
CAGNA

III.
TIT. MI.
CAGNA

CHRISTI HADRIA. CONST. IMP. 7. 8. Ecclesiast. CONST. IMP. 8. HADRIA. CHRISTI
PAP. 786. 787. PAP. 15. ET IREN. ET IREN. PAP. 15. 787.

Pectus nos angustia lacrymarum suudimus annos,
Tunc nunc felix gaudia levigata petu.
Hoc ibi, quorum si quis me rogaret auctorem, respon
derem (quod opinor ex mina confonit) Albini Flaccum,
dictu alter Alcumin, sicut & sequentia quod scriptu cum
primogenita filia ciuitate, eodem ferme tempore obiit, sic
et eius epiphilum ibidem inuenit habet veribus istis.
Intra tunulata facit pugnula busto.

Ad alia anno facta quo vocata a fuit.

Bui sacer ell Karola gemina diademate pollent,
Nobis ingenui fortia ad armis satu.
Samperat hac ortum prop̄ manu celā Papie,
Cum capere gentes Italas quepetem,

sed Rhadamantus propterea p. e. de lumine vit.

Ita, sicut matrix corda dolere procul,

Excessu patris non conpeltat a triumphis;

Nunc Patria eterna regna beatata tenet.

Duxit autem post obitum Hildegardis Luigardem &
alii decedentibus ipsi, idem Carolus Magnus, in hoc place
re seculo minor inuentus, cum nec his cōtentus, introdu
xit concubinas.

IES V C H R I S T I

Annus 787.

HADRIANI PAP. CONSTANT. IMP. 8.
Annus 16. ET IRENES.

et. Cum, omnes & quae praestantibus & blandici vestimentis or
natavi venirent, ipse vesti solita à induit lacerā, & anima infideli leto
animi iter suscepit. Sed cum omnes videlicet eum, quiprī pars om
nium dicitur ambi copys abundaverat sic induitum, nam aen ex illo
quam ex reliquo viliatatem accepit, & in eum tranquilitate
annus p. e. sum: ipso vero veritatem amplexus & errore oper
atus, maximā virtutum opinione insigni redit. hoc de Theophane Confessore, de quo rursum dicendum erit inferius.

Interfuit eidem Concilio S. Euthymius Sardicensis Epis
copus Confessor illius P. i., cuius dies natalis tam Gracis

quam Latinis tabulis confignatus habetur undecima men
sis Martij. Interfuerunt pariter & alii praelarissimi Con
fessores, qui tempore Constantini Copronymi vincula &

exilia, fedrum; priuatione p. a. fuerat qui omnes polli
limo relictū ardentibus animis ad sanctum Cosmum

tangam apes ad alvearium concoulerunt. Porro numerū

omnium qui Synodo interfuerunt, fuisse trecentorum &

quinquaginta Episcoporum eti communis alferio; nam

& Pfeillus de singulis agens Synodis, vbi de hac meminit,
altos habet iamhinc verbus:

Pofrena septima cursum facta ell in Nicaea

Quinquaginta concursum supra trecentos.

Photius autem trecentos septuaginta septem numerat. In
Menologio autem Basilius Imp. numerantur Episcopi tre
centi sexaginta septem.

Antequam autem ipsa ingrediamur Acta Concilii, hic
prætermittenda sunt, quæ Anastasius Bibliothecarius in
municipatoria epistola ad Ioannem Papam octauum de
translatione à le lacta ciuidem septima Synodi Occume
nica prædederunt, ne cui patet occasio vilium scandali.
Ait enim: Sanus non adulum est, quadam in hac Synodo ex
Apostolorum & sexta Venerabilis Synodi canonibus & sententijs
invenitur, que penes nos interpretata nec habentur, nec admittantur.
Et certe de Apostolorum canonibus legimus novissim, gnomam
et quidam facile non præludent consenserunt. Sed & prædecessor
vestri beatissimus Papa Stephanus nos ex p. a. quatuor quin
quaginta recipientes, syndice promulgavit, cum quedam consenser
votificatio ex ipsi canonibus adjuncta esse videatur: Vnde Apo
stolatus septe decerne, non scilicet illos solos quinquaginta cano
nes Ecclesiæ recipit sed omnes eorum, vixit & spiritus sancti tributa
rum; "quantam & omnium communè probabilitum Partim & san
ctorum Conciliorum regulas & institutiones admittit. Ita & ex
taxat, que nec velle fidet nec probabitur obviat; sed nec Sedis
Romana decretis" admodum quid resultant, quoniam potius adseri
vios, id est hereticos potenter impugnare. Sic igitur si qui voto
ribus Romanæ Ecclesiæ institutis & regulis contradicere
reperiuntur, iudee canones exploduntur, vixit non Apo
stolorum, sed ut adulterini partus ipsorum nomine suppo
liti, pergit vero dicere de canonibus texta Synodi, quorū
in huic Actis septima fr. equeps reperiatur.

Ergo & regulas quæ Græcæ & sexta Synodo peribent additæ,
ita in hac Synodo principali sacerdoti admissis, vi milatris ex q. i. t.
rescipiantur, que prioribus canonibus vel decretis sacerdotum Se
diu immixtis, aut certe bonis motibus inveniuntur adseri
tiones, quæ nec interpretata, sed nec in effectum Patriarchalium so
dum (in èt. Graecæ vñtria lingua) reperiantur, ab aliis, numquam
qua molle ex auctoritate, cum dereliquerit, aut promulgari, aut coventient,
aut sacerdos inueniatur ei, quæcumq. colsum Patriarcha Graec
pronulgatis peribent, qui infra synoda sunt inueniunt: sed hoc
nulli probare certu' possunt instigati, nactiunc de textis Synodi
canonibus Anastasius occasione corundem canonum, qui
in hac eadem Synodo citati reperiuntur.

Monet & illud quod hanc minoris momenti esse vi
detur, sic dicunt: In eis quod frequenter Venerabilem in hac
Synodo Graeci Patriarchæ suam inconvenienter appellant: Apo
stolatus vellet Graecorum dulacionem veniam des, p. a. latu. f. au. n. s.
sue reprehensione placere studentium. Venerabilem cum apud Constan
tinopolim p. a. sequente et Graecis super hoc vacabulo reprehendi
derem, & sicut uel arrogantium redargentes afferbant, quod non
ideum Occidentem, quem multa Venerabilem interpretati
sunt, dicere Patriarcham, quod Venerabilem tenet at Propheta
ton, quod cunctam partem p. a. quæ Christiana collab
erant, nunc quod Graeci sinecquis vocant, a Latina non solam orbem,

413

NUMERUS
EPISCO
POVVM
SYNODI
NICÆNI

IV.

DE CITA
TIS IN SY
NODO CA
NONIS VS
APOSTO
LICIS.

ad mo
num

V.

DE CITA
TIS IN SY
NODO
CANONI
BUS SEC
TAE SY
NODI AD
MONITO

VI.

DE TITV
O OBSC
ENCI
ADMONT
IO.

*A causa vniuersitate, Vmuerfali appelletur, verior etiam habet ait
vel locu[m] habitabili vniuersator. Ita tunc Greci frigide admittunt
excusas errorum, atque absurde nimis. Etenim
hac ratione quā Oecumenici dici posse suum iporum
Patriarcham profeti sunt, quod eti[us] non orbis, loco tam
& habitatione euidentem praesulet: carerit omnes Episcopi
Oecumenici pariter dici possent, quod quilibet eoru[m]
habitu[m] orbis loco praesulet.*

VII.
*Ceterum si diuinis scripturis eius nominis petatur
interpretatio: quod apud Septuaginta, qui Grace eloqua
diuina scripsere, sicut in lapide habetur, Larini interpres
(ut est frequenter videtur in psalmis) orbem terrarum, iuxta orbe[m]
terram transfluisse ex eius vocis proprietate, quam
Greci secundum Gracos interpres quotidie, placentes,
ignoramus in me potuerunt, qui tam inspe[r]tatione
redactio[n]em Anatalii eluserunt. At de voce haec plenius
cum est superius in Gregorio Papa eius nominis primo.
Quod igitur illi Greci, qui cum Anatalio de ea
voce controverserant, habuere distinxerunt eis cius pro-
prietatem nolle, eo modo insulso responderent potius
quam errorum fatentes: posteriores Greci haec confi-
rantes & erubescentes tantum absit ut eis vīlē nomine
ve, etiam in ipso qui verē est & dicunt Vmuerfali,
detestantim Romano Pontifice, ut Ioannis Constan-
tinopolitanus Patriarcha atque Innocentius Papae tertii epistles
indicant. Nam Ipse Ioannes obijcens & exprobans
haec scripsit de Romana Ecclesia 5.*

VIII.
*Quod autem in ita sanctissimis scriptis non modicam su-
permitam ambiguum, non abscondam: Nam pro miro habeo
quoniam et Vmuerfala Romanorum vice[re] Ecclesiam
et quasdiu sicut in specie[re] quaefacta specialissimas, & hoc uno ex-
ponente grege, ouiliari Christi non a quodammodo potiorum sub ei
confusa p[ro]fessorum principe, communio, d[omi]n[u]m, ad hanc Innocen-
tium b[ea]tum: Nos autem inquit, inquisitoris tuae taliter respondemus,
quod Ecclesia diabolus de casis Vmuerfali vocatur (intellige-
nam), dictorum ex causa est affirmata dicens, cum non res fer-
mon, sed rei sermo subiectus) dictum Vmuerfala Ecclesiam
vrae que de vniuersitate constat Ecclesia, quae Graco vocauit Catho-
lica nominata, & secundum hanc acceptiōnem vocauit Ecclesia
Romana non est Vmuerfala Ecclesia sed pars Vmuerfala Ecclesia,
prima velociet[er] & praeceps velocius capi in corpore: quamam in
affinitate pars est existit, ad eas autem pars aliqua plenius
dicitur.*

*Et dicitur Vmuerfala Ecclesia illa una que sub-
se continet Eccelas vniuersas; & secundum hanc nominatiō-
nem Romanam tantum Ecclesia Vmuerfala numeratur, quamam
ipsa sola singulari[us] privilegio dignitatis est[er]e est prelatar. Sed &
Dens Vmuerfala Domine appellatur non quia diuina in specie
aut specialissimas aut subalternas; sed quoniam Vmuerfala sub eius
domino continetur. Et enim vox generalis Ecclesia, de qua Ve-
ritas inquit ad Petrum: Tu es Petrus, & super hanc pertinet ad f[ac]-
tum Ecclesiam meam. Et sunt multa particularis Ecclesie, de quibus
Apostolum ait: Instantia mea quotidiana sollicitus omnium E-
cclesiarum. Ex omnibus tua consil[ia] tamquam exp[er]tissimis
generalis: & tua proximitas omnibus, quamam cunctis vnum cor-
pus Ecclesie quod dicitur apostolum: Omnes enim vnum corpus
in Christo, illa uestis caput ceteri membra excellerunt, h[oc]c] Inno-
centius, non ad aliud insummandum a nobis induita, quā
intelligitur, Gracos aliquando auctoritate eius tituli non
solam in le exercitos esse, sed & in ipsa Romana Ecclesia
admirato. Verum posterioris qui extiterunt Constantinopolitanis Episcopi, maiori quam praedictiores levitan-
rem non illud libri turris vendicauerunt, quod tamen li-
cet nonquā probatum, toleratum tamen à Latinis fuit.
Sed accidit miseri, ut domini gloriantur nomine, re-
rum etiam quae legitimè possiderent, facerent sub Turca-
dico Tyranno tacturam.*

*Rursum quod ad hanc pertinet Synodus, admonen-
dum adhuc putamus, cuiusdem est Greci in Larinum tripli-
cem diueris temporibus factam esse verionem. Primam
quidem è verbo ad verbum id est inconcinnam atque in-
eptam, ut nec cam librari habetur, Anatalius Biblio-
thecarius opportunus interpres occurrit, atque cam in
Latinum vertit, leni sensibus quam diligenter redi-
dens, tamq[ue] inter alia ē Greco in Latinum transiles Con-
silia Oecumenica in S. R. E. Archion recondit. Polle-
bit[ur] qui Anatalii verionem ignoravit, ex quo primam &
Conciliorum tomis eis habetur, cum manu sua expo-
sitor. Cui quantum praelest que Anatalii est, remanet. Le-
ctor si legat, similis cōferat, cum plus apud Anatalium
menter, que in ed. ta desideratur, ut ex quibus his pa-
triis momentis, prout notit[ur] Petrus Marcellus qui consul
diligenter adhuc adhuc; que breviter causam prae-
missum, cum praeferim sicut in acceptiori in eis non quā
Rome elaboratur Oecumenicorum Conciliorum.*

*Sed de prima verione que ad locum ipsius scilicet
Anatalii habebat, ex verba ipsius & deinde ex eis
in ipso ferme exordio epistles non nisi postmodum belat[ur].
In concienciam arbitrii atque summi spirituum rursum docim[us],
qua praelest in variis suis breves recitationes tradidit
et Iudicante, apud Nicum secunda concilio, ut Iudicante
Imperioribus celebrata est, non habere Latras: Xanthi
nulla ratione octaua die vel teneri poterit, ut forma sua
poterit, non quā ante nos quācumque formis interpretata, sed illa
terpsis penit ab omnibus hac praeceps intercessione, rite
centrum penit ab omnibus hac praeceps intercessione, rite
egit[ur] nec ipsa a lectio, non dicam tractatio, tunc p[ro]p[ri]e
iudicari. Quod p[ro]p[ri]e tunc, ne p[ro]p[ri]e ut corporis
auxiliante Domino, bene in suis summis operibus, tunc in
concupiscentia, regim[us] maximi evanescit, non
Romani videlicet Ecclesiam eadem spuma defensit, ut
Anatalius, cum ab eodem Ioanne Ipso p[re]dicto in
bibliotheca sancte Romane Ecclesie, quem in
admissione sequemur. Sed ad eiusdem Acta venio-
niam.*

*Quando autem ciuidem facilius Synodi comp[re]-
git prima Sesio, ipsa Acta verba illi signaret, in
illis exordientibus: In nomine Domini & dominante ipso
Christe vere Dei nostri, Imperio p[ro]p[ri]o & auctoritate
dominorum nostrorum Constantini & Iosephi nostri, clauso
anno Consulatu eorum, dictis Kalendas Octobris, Julianis
decimā, ab ipso mente Septembri tunc inchoata. Con-
veniente fuit & Vmuerfala Synode, &c. hoc quod ad temp[or]em
pertinet. Quod vero ad locum spectat, Nicasius
concepit in balloca prima eius clavis, tunc iuncta subtile
numcupata. Vbi recentis primus Legis apostolus
Sedis duobus Petrus videlicet, alijs doctis regi[bus]
ne & Thoma tr. am. fiduci Patriarchalium nominatio[n]e
fungentibus, & alij singulis qui interierunt Epis-
copis, & magistris Imperatoris, rogatis Nicasius
Episcopis, Tarratinis Constantinopolitanis Episcopis
cogenda Synodi p[ro]posita ostendit, ne considerat
Opportunitas est nam ducere propria[n]am lata recte, que
sunt auditas per Evangelium p[re]dictum: Erat p[ro]p[ri]e
& altera in via plana &c. redactio[n]e omnis ex*statu*
ratione, & exhortatione adib[et]ur, ut aduersus eam
h[ab]ent strenue agerent, verbis Dominis sibi, exhorta-
tione & Porta inferi non p[ro]p[ri]e adiutoria, ut iugis illis
Constantini Episcopi Constan[tinopolitani] Cypris primi
iusti sunt adesse Episcopi, cuius locum accedit, quod
introcesserunt.*

*Suggererunt interea magistris qui ad eam, alle-
garas litteras Imperiorum ad Synodum, que legendi
erant: que iussu Synodi led[er] sunt. Inde Imperiorum adiutori
mi sui confilium sp[irit]us, manifeste reh[ab]ent sunt, ut ad modum
percusso animo Pauli Patriarchae contulisse
detulissent errorum, atque ob eam causam ad revocationem
Catholicae Fidei exculsum, elle mirum in modis
varios & c[on]spicilli[us] verbo molis edifici ferentes
litteras, a creatione Catholici Antiphisi Tarratini, qui con-
cede[n]t Synodi ipsius Imperioribus auctoritatem. Post
inter alia exhortationis verba ad Synodum habita has
obscuris abisque germano fenua leguntur in Vulgata, quod
Anatalius ita reddidit:*

Igitur quoniam a tota terra non ubi colliguntur res D[omi]ni,

CHRISTI HADRI. CONST. PAPE. 16.

*Iam formam statuere videntur,
pollegibus clamantibus
poterat propagari, &
apertissimam sententiam
in primis primis collegiis
auctoritate p[ro]p[ri]e, inde a
de sciam p[ro]p[ri]e, & er-
centibus & intraductis
aut canonice
fatu gebem transmittit
per ad id ipsum praeflatus
per multis ab ipso
de immi & questione
disi synodum per Le-
onis, nihil magis ad mon-
peratorem, quam explo-
Orthodoxorum Impera-
tianos omnes similes
et se prosequant Aet.*

*Hirudinis, sancta
benedictio de Catholica F[idei] S[an]cto
in medio produxit Bar-
tentis, que Theodosius
cum Parum confundit
fides reuersi recipi in
Orthodoxa Fidei co[n]fessio
et videbant ad condic-
corum quibus adhuc fer-
untur Anazarbus Episcop[us]
cum Trinitatis, illa legum
Inexpedit etiam & me-
hi fidei Genitrici, eti[us] au-
tem & cunctam Sanctorum
recessione videlicet reli-
qui, fata & horribilis
op[er]i fidelitatem. Similiter
p[ro]p[ri]e Domini usq[ue] te-
nunt et p[ro]p[ri]e salutem no[n] re-
fusa Dei Genitrici, eti[us] au-
tem Karthagen, & cunctam similem S[an]cti
p[ro]p[ri]e, eti[us] adhuc inveni-
do p[ro]p[ri]e milibus
et ex parte Synodum, q[ui]
p[ro]p[ri]e & cuncta Synoda no[n]
p[ro]p[ri]e legaliter
autem p[ro]p[ri]e in nobis
et in legalitate aut ad
laetare, & collas ac ven-
it fel[icitas] & p[ro]p[ri]e accepta
et Theodosius fuit nomini
p[ro]p[ri]e P[er]petua, Bostius P[er]petuus in
p[ro]p[ri]e etiam scilicet mo-
deris eti[us] aetate
laetare & felicitate & ben-
e[m]entio[n]e facio. Deo subi-
re statu[m] calamitatis
in Athene.*

*Ita qui agimus eloquim, qui
sunt, ut reverentes tunc, an-
te ipsi[us] solent sunt fidei
etiam.*

*Ha qui appellant farrat ico-
nem, qui datur, quod sicut ad
advent, adhuc.*

*Eti[us] qui communis est si fidei
benevolis reverentibus iconis, Ana-*

*thias, non libet auferre, &
non obstat nisi liberauerit, &
consecrata & eius filium Com-
muni[m] fidei Christi
Catholica Ecclesie p[re]cedentes*

pp. 8 HADRIA. CONST. IMP. 8. HADRIA. CHRISTI
PAP. 16. ET IREN. PAP. 16.

787. 787.

in Latinum translati Cap.
E. Archivo recordata. Pollo
ta est, que cum aliis Consul-
tibus, communis voluntatis
que Anafalijes, istud L.
deratur, & ex quodam tempore
Petri Marcius qui vocem
que breviter conscripsit
in acceptura in editio-
nibus concordia Conclu-
sione que ad Iustitiam Pe-
nitentiarum p. 8. videtur
loxi nesciutorum: deinceps
in p. 8. primis videntur
deinde recentioribus
etiam iurisdictio omni-
e illi, non habet Latini:
fuerit interpretata, sed
veritas longinquitate
qui in eadē sententiā
aduersi, in p. 8. regis
etiam iurisdictio omni-
cōtrafere. deinceps
de p. 8. iurisdictio omni-
fuerit interpretata. Latini:
ram maxima summa p. 8.
eadē Synopsē defensat,
in tomo p. 8. praecepit
Ecclesia, quem a
sed ad eiusdem latitu-
dinem.

III. 787.

in sacroinī Synodū
rebus illis fidejacent, ultime
ante Deum & dominum
p. 8. & universitatem
Kaledia. Ollula, iudicium
mōbius tunc dicitur. Cen-
s. &c. hoc quo si uen-
ciuntur uulnus & scelus
propter misericordiam &
anathema. Sicut & venerabili
impositionis Episcoporum
genuis ostendit, & con-
p. 8. & lumen nati en-
dantur: tunc p. 8. &
ut aduersi contra
ut dominum, quibus
et adversi, & lego-
lantes Cypriani
cōtra hanc scelus, p.
787.

CHRISTI HADRIA. CONST. IMP. 8. HADRIA. CHRISTI
PAP. 16. ET IREN. PAP. 16.

787. 787.

rum suum statuere videntur esse propositū sancti Evangelij, & in-
tellegibiles clamantibus: IUSTE INDICATE: statuere stabiles
peratus propugnatores, & videntur nequalem ratione, & numeri
apparentes seditionem recidere prostrate, quemadmodum & pe-
teri primi principes collegi apollini: qui ferunt deceptionem a-
scientia perfici, inducere amittentes sentiam gloriae abfultū: exten-
date fecundum patrum, & omnem arborē germandam fructū
contentū: & introducte mortali, ant magnificulū esse blasphemant, idem in se anathema con-
tuerunt, condemnū poscēt cum illis absque dubio pīnam ap-
pōdū inferos accepturi, quorū sunt veltigia consequuntur.
Kursus Basilii.

Vides, Lector, quinam fuerint magistri recentiorum
Nouatorum, qui se religiosos, sive Evangelicos dicunt?
quid ut illi, prater diuinā scripturas nihil in Ecclesia
recipientium esse blasphemant, idem in se anathema con-
tuerunt, condemnū poscēt cum illis absque dubio pīnam ap-
pōdū inferos accepturi, quorū sunt veltigia consequuntur.
Kursus Basilii.

Hūs qui dixerint, quod diabolica argumentationis inventio sit
falsa in magnum, & non sanctorum Patrum nostrorum tradi-
tio, Anathema.

Hūs qui prouidū dicere, Catholica Ecclesiā idola aliquan-
do suū esse, Anathema.

Hūs quidem ita a confiteor, & his affectior, & ex toto corde &
anima & mente prematio. Si verbū quod abī ex diabolico inspi-
rato aliquo tempore voluntate vel nō volente a te auctorizatū
ab illis quis sine profissi sum, Anathema sum a Patre, Filio, &
spiritu sancto aet. Catholica Ecclesiā, seu favore oratione penitentia
laetitia Confessio, aut secundum diuinā canones tam facta-
rum Apololorum, quam probabilitē Patrum nostrorum men-
tīsum ab omni dat a acceptione seu tertiā laet. In cunctis Basilii
Ancyrani Episcopi fidēi profissio, & post lapsum pre-
nitentia.

Hūs accepit, & a sancta Synodo collauditis, Deo: gra-
tias reddidit, Theodori Myrensis Episcopi audita est reca-
tatio, dum publice reicit & professus est eandē fidelis profes-
sionem, quam Basilios: post ipsum vero introducitur
est Theodosius Episcopus Antiochensis, qui magna cordis con-
tritione, hac primum ipso ingressa verba protulit:

Sicut sum & Deo honorabilis domini, & omni sacra Syno-
dus hec & ego peccator, & iniquitatis, & fedulam, quā nātūra
la locutione adiutori venerabiles sonat, agnita veritate, recor-
dō & reprehendi memorem planū, & audierat me, sui & anathema-
tice que male domi & locutus sum in hoc mundo. Et obser-
vo & rego sanctam Synodum & egratō cum oratione Omnia fratres, reci-
pīt & me inquit fratres vestros. Post huc laudata a syn-
odo eius humili penitentia, lectus est ab eodem libellus
confessionis Catholicae veritatis cum detractione tige-
ris heresis, qui sic se habet:

Sacra & venerabili Synode Theodosiu Christianum exigui.
Confiteor & polli cor & recipio & amplecti atque adūtū principiū
Confiteor innumerātūm Domini nostri Iesu Christi veri Dei
nōtis, & Iohannem Dei Genitricē, quādūmī fīcē sc̄mē p̄p̄r̄it vi-
tū, & auxilium, & protec̄tōm cūm cū, & intercessōnēs illō
quaque die at nocte mūra vi peccator in adūtōrū mēm̄, tan-
quam eāne que habeat cōfidentiam apud Christianū Dominū no-
strū quā ex ea nātūra ēst.

Pari modo sacerdotem & laudabilissimorum Apololorum,
Prophetarum & Martyrum, & Patrum, & cōlebrum eius zōnē
recipi & adorārū non tangārū deos, abīt, sed offertū & amē
anūme mez, quem hābōm̄ pīnū in eo, etiam hūc sp̄ēndē, &
go curiōsitas ex toto animo, vt intercedat pro me ad Deum,
quatenus de mīli pīntercessōnēs eōrum inācētū mīsericordia
p̄petue se in dīcō.

Simpliter & honesta sanctōrum abōrō & honore & ample-
ctō, tangārū qui dōtēt dīm̄ pro Christo, & acceptēt gratiam
ab ipso ad amantes effēsēndō, & langores curāndō, & dāno-
nes egrediēt, spēm ad modum Ecclesi Christianorum suscepit à
sancto Apollini & Patriam & vīsū ad nos.

Pingi autē consensio in Ecclesiā Sanctorum principaliter i-

cōmā Domini nostri Iesu Christi, & sancta Dei Genitricē ex tra-

ria materia atri & argenti & omni colore, & carne diffinatio-

nī om̄ib⁹ inūtēt. Et sūt pīngi canūrōnēs sacerdotū,

& sanctissimorum Apololorum, Prophetarum, ac Martyrum, quo

inūtēt certām̄ & oīgōes eōrum in breui cōp̄tra, ad

excitātōnē & magnificē populōrum, maxime simpliciū.

Stēm̄ Regūm * Laetēs & iconārōfō ad ciuitates vel regē-

ne obīs adīnt populi cōm̄cē & incēfē, non cōrā perfūrā-

tabilē, sed imperatoreb⁹ horribiles: quādūm̄ magis sp̄ētēt in Ec-

clēsi Christi Domini nostri Iesu Christi deponēt Salvatoris Dei nostri,

& intercessōt Matri ewē, omnīm̄ sacerdotū & beatōrum

787.

787.

XVI.

XIV.
E QVO
FONTE
NOVATO
BES PRO
DIERINT.

THEODO
RUM
MYREN
SIA EPISC
POLENT
TENTIA.

XV.
THEODO
RUM EPISC
POLENT
TENTIA.
ET REC
TA CON
FESSIO.

XVII.

787.

Sed & deo ex necessario monendum putau, hifioriam de imagine crucifixi Beryti, in vulgaris Syriae editione, habere admixta quendam apocrypha de imagine Christi, & Nicodemus, & alia, que integrum iam narratione suscepimus faciunt. Quonamobrem operpretum duxi, exemplarum historiarum hie tibi puram ex versione Anastasi de- scribere, quae lic se habet:

Deinde duxit Andromachus quia clavis infraeius manus eius & per- derat & nos facilius ei. Tunc in manus & pedes me traxi Domini infixos erat clavis. Item saepe amicis dixerat. Andromachus quia accepto asper & scelle patetante cum eam fregit: scilicet et ei & fecerat apponentes ad orationem Domini pugnare accepto plenum, tuus sis duxit. Indicamus quia peccaverunt a qua- re amandis & arte a magis: id est: & mors ipsa latuit, & accipiter calathum percutiebat caput Demetrii.

Seruo saecula memoria Patri nostri Athanasij de imagine
Domini nostri Iesu Christi Dei Verbi . Deinostri , scilicet mutuaculo in
civitate Beryte .

Sabbato noctis mensu vestre, & videte novum fædum aculum,
quod factum est nunc, in imbuto ad admisionem Des pofitice, &
datur giamine. Contemplanxi ineffabilem misericordiam eum,
& magnitudinem differentiationis eius, atq; lamentum cum letitia
fauente. In Deo quidam nobis extremum. Deus enim cum fit
naturae peccati. Quod vero in diuinu nostru & in nobis fædum est, ex-
panuit omnime in audientium. Vt erat exponens calum, quod au-
dientes faciunt est, conserbat a fons amictus, & fol obtemperat
eis, & lance & fædum facit hoc quod patrum est. Sed
terram latet fuit in quo quod a Domine differentiationem est, omnes
colorum vestimenta. Andate & admiramini quod fædum est in die
bus nostris : intelligentes intelligite, & aurem vestram incli-
nat : & qualem ante exercitorem aurem que cordis est porrig-
ite, & audiite.

... & facientes aspergi lanceam, precepimus cum in fædum
tollerare lanceam & percurrere contra lantam imagine Domini. Max-
imum manu istud sanguinis & aquæ ab ea. Christi gloria ribi, in-
comprehensibilis gloria tibi. Quis fons tu in Dom? Quoniam pater te De-
m faciens terribiliter & stupenda? O noster aculus Matthei in Sal-
uatoris invenimus. Horremus verius et super hoc etiam fieri
vixit et res. O quamvis es Domine ad hanc matutinam, & qualis
ad langumam latere, o genitrix es ad misericordiam pio enim
propter nos. & propter fædum nostrum canes esse fine, ante, in-
clinationis et ex vixit Maria. Crucifixum es illi cantare, cum ef-
ficiens spem impavidus in deitate. Nam vero iterum in imagine cruci-
fixi & Domine incedas ostendens impiorum. Et omnium maledic-
torum, atq; ab aliis uterum qui veritas et in te credunt. Sed
gigletationem facias quia solus potes vita cum benedictis Deo
mostro & Patri at, cum Spiritu sancto. Amen.

Cum autem Berym vocata, in confusione Tyri & Sydonis sita, patetie subita, in hac tunc ante Tyro multitudines erant congregatae adorantes. Porro ista synagoga affirmat, quia valde magna et videlicet Christiana quidam regit ad pugnacionem celiorum agitant, contra eum adorantes, contra eum adorantes sumus fixis imaginibus domini nostri Iesu Christi, bonyli & deputatione, & in magna pietate & devotione, nos primi leonis Christiani. Tres autem praetores nobis tempore, per pulsat mensuram maiorem illius Christianorum, quod mandabam & indegebat. Hoc autem dominum non Iesum Christum gratia ad dispensandum credebat qui non emisso habebat fiduciam, sed ad crederemus a veritate nostra, & ostendens invenit se a consilium, & omnibus in creditum in redactio-
nem impetrans, & subiit a me consilium.

Quodcumque ergo Celsus plaustrum ex duas manibus duxerit, & nescius in quodcum loquatur, & transfringat felix a domo que etiam
sit huiusmodi sagittarium, & fabulator omnibus suis per oblationem
in aliis mundis tunc etiam tenet. Del' imaginem Domini duxit, obtulisse
et ut etiam cum residant. Quodcum vero iudeus acceptum domum
ad perquisitionem, in qua tunc Dominus erat, intraverat, ut
etiam veniret per suos manus in eum, nonne conseruare tam
nam Domum, quod est illius lumen, nonne confundere locum
suum, legem moysatis? Quodcum deinde impunitus iudeus
venit et transfringit sed per apertum, & sic perquisitur, &
elephas enim, iudeus qui mutatus fuerat, videt nonnunquam
Clavis, & dicit ergo sicut reuerteretur. Tunc si iudeus
quodcumque imaginem in lucis spissitudine habens, & connexa porti-
menta Domum, nonne patentes faciat et liquido edendu-
re portaculum.

Et collecta multa qui me habebant, & ante omnes para-
lyticorum quem a natu non nobis aduenient et rugeant & pla-
tau solliciti, & exigit scire bone per nos. Deinde ergo aduenie-
runt quis & quibus res erant. Domum etiam per portas mox
adsumit fons, ut latuus quis magna & iugata per tam in ca-
pitate et clavis, sicuti confundens ipsa propria mactula
Confundit autem nonne malitiam iudeorum; procerum
cum cunctis habet ab aliis. Estrebant ergo ferentes eis, & non
domum sibi habebant laqueantes, aut patrificantes, aut debiles
aut armis, et leprosos quibus accerserant, & alii ergo stragis
erupimus, et magis fuerit, caperet nos, nos, multa inuenimus
in populo propter nostra eam conlentem.

Orationem autem perindeas facturam, & seniorum, & populi in
audientiam tuam, puerorum, & mulierum reverenter in Deum
in unum eum Clavis, plorans, clamans, & Gloria in Celi sit, quempa-
te nos tristis exortans, qui & a nobis Domini exortus es in
nigro. Gloria tibi Deo. Deo gratias, & misericordia Tua.
Domine prospice in nobis & in sapientia tua. Has clamabam longe
voces, & voces emittebam, & mirabilem presbiterantem, sum-
mi facilius regnare, & credere coram Te & in te.

Potius nam autem omnes forsitan, cari est ad Episcopatum
sacramente confitentes illi Ecclesiae, qui tam que facerunt fa-
cilius ac multitudines concorditer dicentes, & clamentes;
nam, vnde Dominus Pater, vnde Domus Filii, & p. virginem, vnde
Claviger quem patres nostri traxerunt, sicutum Deum communem
nos credimus. Multis itaq; laudibus gloriam auctoritatem magis
neam a chrysostopo demonstrantes, nonnulli antea, qui fecerit ad magis-
num Domini qualiter & sanguis & aqua extensis & late rapta-
m, nec nos & impedita nos macula fidei. Ita & non multo
postea & nescia ematens aduerso Domini, quae non
audires certe, alia, quae dixit contra Salvatorem, si quis faciat
peccatum.

Nobis autem de summis sacerdotibus suis, & accusat Indem-
nitatem in domo mea, in qua immo eti, & cetera, cum illa mea
habent. Nisi a rei videlicet in domo sua, qui audientes dis-
cipulos hoc ostendit, ut de affirmaret. Quia omnibus hoc in
domine. Mea vero & ipsi scire, & rebore quidam placuerat. Mane-
vra scilicet summi sacerdotibus eorum atq; presbiteri, adiunctorum,
qui indecesserat, & tuba militi a genti sua, pergit ad do-
minum Iudeam in qua immo Domini filii. & venientes autem ad
locum summi sacerdotis & misericordie, & locutus est eis qui mul-
timercatur, & videntur in omnem Domum fratrem. Tunc velut
in rati qui habitat in domo illa, extra frangunt ac facien-
tes explorant, insegnant vero Deum filio Iesu Christi de-
parescentes dixerunt: Quia sancte patres nostri infernus et aspergendo,
et nos illud non emi.

Tunc incepimus confidere in faciem sancte magistrorum Domini, & dare alios coram his qui conuentant, hinc & inde in agnitionem Domini constitutis, atque dantes: Quia non que fecerunt pa-

- 4 - 6

IMAGI-
NIS CHRIS-
TI CRU-
CIFIXIO,

- XXVI.

XXVII

CONVER
SATION
DAOLV

IVDASI
BAPTIL.
JANIVE

dicavit illus auctem rogantibus, etiam ceteris synagogas eorum Martynas fecit. & sic gaudium magnum fidem eam in cuncte illae, non solum corporibus sanatis & vivificatis, sed & animabus in vitam mortuorum redemptibus eternam.

Hec agnoscens ergo felicitatem indicate rabbis, fratres amansim, ad visitatorem animacionem referunt, ut cognoscentes & in hunc Dei & Salvatoris nostri Iesu Christi virtutem, plus aliquid in se ipso confirmemur, & exultemus super magnitudinem eius, qua misericordia eius ergo gloriam in latitu, in compunctione ex laetitia gaudentes, & gratias agentes, quia & sic vos sive, & sic fecit agnoscere dignus in Christo Iesu Domino nostro. Cum quo & patribus vna cum spiritu sancto gloria & nunc & semper & in saecula saeculorum, amen. haecen historia de imagine crucifixi Beryti ex Anastasi versione: at vero quae plura his inueniuntur in Vulgata, decursum, vicepotio addita ab eo qui ex scriptis admiscentis versis apocrypha.

Porrò tantum abell ut alias ex Patribus aliquid obiecerit, ad veritatem labefactandum eius narrationem, ut omnes patres quod ipsi celi sunt & a deo audientes lachrymis sunt perfusi, perinde ac si crucifixionem Salvatoris ex uno Evangelistaru[m] accepta recitari audissent. Cum igit[ur] respropti responsum constanti accepta siab omnibus veritate, neque ab ipsis refutari possent. Synodi calumniatoribus & Iconoclastis aliquid reperiatur vel leuite derogatur, per quirendum modo nobis est detinere, quo sita accidere poterunt. Primum autem omnium ille amputandus est error aliquorum, qui cum ipsis scripti auctoritate audiunt Athanasiu[m], existimant magnum illum cui nominis Episcopum Alexandrinum, quod si probari posset, iam expolitum pariter est quoniam tempore id acciderit, cum ipse auctor in sua narrationis exordio dicat, id accidisse in diebus suis: ut planè apparuit, nec gestam fuit tempore is auctor rescripti. Verum & cum qui aderant in Synodo Patres, in re haecen inaudita, in flatum prorupsisse eadem historiæ Acta reficiuntur; fanè quidem rem recens gestam esse demonstrant.

Quod insuper is qui scriptis, non fuerit Magnus ille Athanasius, nec eius tempore id acciderit, inde dicimus argumentum, quod post quadragesima & amplius annos ab Athanasiu[m] tempore in hunc diem, nemo repertus est quantum rei vlam aliquo pacto factus est. præsertim in hac ipsa Synodo Patres aliquot loca ex ipsis Athanasiis scriptis adduxerint ad probandum cultum sacrarum imaginum, & huius tam celebris, nec verbum quidem, qui pra' omnibus sufficit tamquam columna ingens ab omnibus oculis erigendum. Præterea cum sanctus Ioannes Damascenus, & ipse Syrus, hanc ignorante facile potuisse, quæ in Syria gelta erant, nec prætermissemus (sic fascile reperiuntur de alta imagine ex fugitate vulnera sanguinem dantis) huius tam insignis meminisse: plane inducimur ut credamus, etiam post sanctum Ioannem Damascenum ex Beryti fieri contigisse ut magis audiendus sit Siegerbertus, qui narrat id factum anno Redemptoris septuaginta sexagesimo quinto, cum imperaret Constantinus Copronymus Iconoclasta, qui nominat insuper Episcopum quem Beryti Ecclesiæ præcepit, Aedustum, hancce apponit apud dicem ab ea quæ dicta sunt: Episcopus sanguinem per amplius dimissum longè late, dirigens prædicat al magnitudine Dei, obsequiis omnes, ut angusti anni quanto ida Novembri celebraretur pax Domini a imaginis hac ipse.

Sed forte magis audire placeat, quod in veteribus Ecclesiasticis Lectionariis id factum hoc tempore dicatur sub Irene & Constantino filio. Celebris namq[ue] fuit olim in Ecclesiastice rei anni commemoratione, quæ vniuersi sunt ferme Christianum orbem in sui admirationem conuenerat. Itenim rei veritate accipere perpetuam, in tabulis Ecclesiasticis ad posterum fidem perpetuam conseruandam scripta sunt, ut annis singulis, singulis in Ecclesiastico publico praetorio decantetur, que in Romano etiam Martyrologio glo: quinto Idus Novembri ita reperiatur esse commemoratione Beryti in Syria commemoratione in imagine Salvatoris, que a tendit crucifixum tam copiosum emisit sanguinem, ut Orientales & Occidentales Ecclesiæ ex eis videntur acceptant. At non tantum, sed rei gestæ historiæ in Ecclesiastice legi antiquis consuevit.

Et indicant veteres codices Ecclesiastice quæ Lectionaria seu Sanctoria cœluerunt nomine in palio (vñ dicitur est) scriptum reperimus, id accidisse sub Constantino & Irene Imp. Sed quid his temporibus huius hæretici, dum fuerunt Constantini se duce pariter Irene, diuerba seruidi de tempore occulta data est. Fuit prior Irene nomine Cazara filia Chagan Regis, ipsi nupta Constantino Copronymo, ex qua genitus est Leo, qui in Imperium fucis, suæ ipsa autem Constantini, qui hoc tempore regnavit cum Irene matre, quæ artificia gestæ fuit.

Tanta quidem Deus hoc tempore, cum viginti annis Ieconoclastarum hæreticorum, & Saracenos discendentium & cogentium de abdicando venerandrum maximum cultu, operatus est, quo vel vno signo ex auctoritate officinae deprompto (ne quid pollicem impolliret) eorumdem impetrare constiterunt, neque erroris aboleretur, dilucratur fungere Christianum per imaginem crucis. Sed docuit experimentum, tamen perh[ic]am Iudeorum ab heretica primitu, non h[ic] Christi hostibus implacabilibus manus ducet. Illi resistenter, & in deterris proelabentes, ait in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Potest haec autem, ut ad Acta Synodi redempti, significatur a fatis de veneratione karorum imagines loci, inde loci, lectaque epistolis Gregorii Papa Leonini nominis, & Germani Episcopi Constantiopolitanus aucto[r]is eodem argumento conceperit, quis nos sapientia sua fuit anno datæ posuisse ad poltemus in ea Synodus inhaerere se antiquis traditionis & Petri tenti professa, anathematizatos superioribus similiter uersus Ieconoclastas hereticos promulgauit: Quæ omnia secuta est subscriptio omnium Episcoporum.

Quinta autem Actio collecta est eadem anno quam Nonas Octobris, ubi preloquuntur Tarasius Constantiopolitanus Episcopus, cum ostendat hereticos hæreticas factas esse Iudeos, Saracenos, Genitos, Samaritanos, & Manichæos, vñ sicut faciem imaginum respectu, ad veritatem comprobationem alia allata remittuntur sunt recitari, redarguntur argumenti, ut heretici in suis iuris factis hæreticorum corundam fratre temporis vrgentis persecutionis admitti in corrumpendiobus, & incendiens facis codicibus, in quibus devenientibus cultu sacrarum imaginum mentio alia quæ cetera sunt. Qui id nefariter præliterunt fulle heretici Patriarcha Anastasiu[m], Constantini & Victoria, relata est Laurentius Constantiopolitanus Episcopus. His penitentiis firmis stabilito cultu sacrarum imaginum, tentatio gatorum Apologeticæ Sedit & aliorum, perla iteratione aduersus Ieconoclastas anathematizat, impositus nisi eidem Actio.

Sequenti rursum die, nempe tertio Nonas Octobris ex versione Anastasiu[m] hoc, licet in Vulgata scripto, non legatur, in festa Actio recitata est de denuntiis factis hereticis Ieconoclastis in pfecto scripto ab eis ipsa approbata Synodo Oecumenica, cui per singula capita parturit ab venenum antidotum, Gregorius, Episcopus Neapolitanus, ex legente textum hæreticorum per capita lingua, Fanphanus diaconus scitum à patribus apostolicis respondens perlegit. Quæ tu omnia morsio coi[n]fus, morsio diutius, quam per eis, immortem, Titulum sumptuosum, quem hæretici fuzi ipsorum festos præfuerunt, filii: Defuntus (sunt) a magna & remissu[m] fidei, cui dignus est induta cœlestis ex sancta Synodo, plurimum nulli corporum concuncum mereri nomen Oecumenicus, sed, qui non interfuerit Romanus Pontificis prefinitus per Legatos, neq[ue] per litteras Synodales.

Potest multa ab hæreticis calumpniis, fobolis, & dicatoriis dictis confutata de sacris imaginibus, & permissis inter legendis, vbi illi, postquam omnes humanæ p[er]factas imagines se detulisti & anathematizaveris, testi sunt, eam se venerari tantum imaginem dixeris. Filius Dei in sacramento panis & vini ante p[er]missu[m]

expedit. Ita ipsi quidem & ingressi Christi coniuncti patres vocem cratim Eucharistia lex, ex qua magis magistrato, loco nobis, hereticis predicatione esse intelleximus, quod sic te ha[bit]um, ex festina p[ro]prio & occidentia.

Gregorius Episcopus legit in epistola sua quæ veritas Constanti & deinde autem calix, quam ipsi sacra ut in ea tunc nostra missa possumus, ut p[ro]prio & remissu[m] fidei, ut ipsi accepti, per duas dicas: accepti, non sicut in deterris, & in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Quod enim argumentum non videtur & exprimeretur quod operatus est de p[ro]prio, materia sola est ha[bit]us sicut argumentum p[ro]prio factum, non p[ro]prio dicitur at inter p[ro]prios, de p[ro]prio, non sicut in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

magis esse facta est, respectu h[ic] facta. Hac enim & genito & carmine quam subcepit, prout in epistola rectio est, non sicut in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

Corde quod factum est in oblatione profundum abyssum lapis, impetu blasphemus.

expedit. Ita ipsi quidem, cum tamen veritatem corporis & sanguinis Christi confiterentur. At quantum exhortuerint fratres vocem illam imaginis in facie solito sacramento Eucharistiae, responsione omnium declaratum est, ex quo magis magisque redargua nostri temporis Naturae, Leonclavis istis deterioribus. Ut igitur tam ad his quam ab illis, hereticis feliciter & Catholicis Nonatores praedictos esse intelligi, hic caput ipsum reddendum paramus, quod sic se habet ex hereticorum fonte deprobatum, ex septima ipsorum pseudepistolo nodo, in illa legitima & Occidentis recitatione & confutatione.

XXXV.
Gregorius Ep. (p) legi. Lectorum & exaltant & fiduci alterant qui veram Christi imaginem faciem animam facient & desiderant & colunt, & in festum annus & corpora offerant, quia in se factis animam inserviant & Deum nover ex ipsis tato nostram misericordiam secundum tempus proprium, ut ipsam & renovacionem eundem in tradidimus fratribus, sed namque voluntarie tradidimus memorabili & via mortis: haec acceptum panem benedixit, & gratias agens fregit, & dicit: Accipite & comedite in remissione peccatorum: Hoc est corpus meum. Similiter & calice possumus canere, dicentes: Hic calix nostro Testimoniis est in meo sanguine. Hoc facite quicunque bibitis in meum consummationem. Quicquid, enim manducabitis paternostros, & calicem hunc bibet, mortem Domini annunciatam veniat. Ergo hodo demonstratum est, quid nec Dominus, nec apostoli, nec Patres imaginem dixerint faciunt sine sanguine, quod per sacerdotem efficiatur, sed ipsum corpus, & ipsam sanguinem.

Et ante sanctificationis quidem celebrationem, typos sicut autotypia quinquefam sacerdotum Patrum hac per ritum est nominata, quae sunt illi: Euodius proponens Orthodoxam Fidem, & Ariana destrutori respondebat, & Basilios euangelistam superpositione depositor, qui anno quod sub sole illi planum rectiorum dogmatum basim clivit. Ex ipsis enim ceteris, spiritus disputationes, rite quidem eorum interpretans Salomonum dictum, quod in Proverbio legitur: Comedit pacem mens & bibit vitam quod inservit nobis, hoc dicit: pro panem & vino, typos corporalium Christi primitus membrorum. Alter vero ex eodem fante baptizans (ut nonrur omnes facti deus mystici cultores) in oratione Domini oblationem dicit: Confidentes apropinquatum sancto Akari, & proponentes typos famuli corporis & sanguinis Christi, ut deprecantes, & te rogavimus. Et quod deinceps infertur, certorum vestra huma perficie sententiam, qualiter antequam baptizatae fuerint, vocatae sunt typi, imagines scilicet post facti auctoem ante corpore proprie & sanguine Christi dicuntur, & sunt, & creduntur, tibi vero fortis veleles venerabilium imaginum demobitis sanguinem, aliam imaginem intrudere, que non est imago, sed corpus & sanguis. Porro improbatum & agnitiare refert, suppositate prout fuisse decipientes, adoptione nonnaeum sanguis ducunt oblatorem. Et quemadmodum hoc dicere, sicut et de mentita, ita & imaginem dicere, ampliorem indisciplinae rationib. est impetratum.

XXXVI.
Denique dummodo accidit, tangat pauculum quid veritatem, dominum corpus dicentes hosti. At si imago est, non potest esse hoc dominum corpus. Ergo hinc inde circumspectu, inuidia enim non mercenaria, que ad illa secesserat sunt. sicut enim oculis turbatis, non recte videat, ita & ipsi praevaricantes confusione cogitationum sensuum sumi turbantes, ac turbulentum reddentes, id sicut patitur quod infelices, ita scilicet pro aliisphantibus post, aliquam, de quaenam imaginem dicitur sancti corpora Christi intelligibile sanguinem miserum atque quando vero positione corporis. Porro hec post sunt, ab quemadmodum diximus, imaginatum formationum ictuum ab Ecclesia velut exterminate, gaudentes post euentum Ecclesie, fictarum traditionum: haec enim de his Patribus, sunt profi hanc alia recitata ex pseudolyno Monothelitarum, atque pariter ab Orthodoxis Patribus confutata: sicut que clausa est p. p. actus extra Actio.

XXXVII.
Concuerunt autem rufus Patres ibidem loci, eodem anno atque mense, nempe tertio Iulius Octobris, in qua (quod reliquum videbatur in diuinitate perinde iconoclastarum) tincta est Catholicae Fidei definitio, in qua primus mentio facta est reliquarum sex Synodorum virtutis sanguinis & fermea dignitate & oraculo deprosperata. Sed audiens a Presbiteri verbis: Quoniam satis vero latet sicut, & caput proprium verum ex ligno enim & sanguine & squalore apparet, quatenus in similitudinem.

Nulus enim adeoque tabarum spiritus sanctorum videlicet Angelorum, aut illustrum Patrum nosferum invenit, saepeque negatur, quod in commemorationem Christi Dies nostri & eius festinatione em efficit, dicitus imaginem corporis eius, neque enim a coepit a Domina sedire vel confiteri; sed audient Evangelii docentes eo: Nisi manducauerit carnem Filij domini, & bebit sanguinem eius, non intrabit in Regnum celorum. Et qui manducat meam carnem, & bebit meum sanguinem.

Septimi Concilij Symbolum serenissime Imperator, quod mo-
do scimus recitari, in vetustissimo volumine scriptum est, ita ut
nemo poterit subiungi corruptum suum, cum prefertim quod au-
tobilico noster antiquus quidem as litteratum inter alias id quod
estet hoc ipsum Symbolum in septimo Concilio recitatum fuisse.
Videlicet praeterea symbolo cuius has additiones vel declaratio-
ne FILIOQ; non medietur in tribus auctoritatibus.

Ceterum liber ille dictus, Capitulare aduersorium Nicenam Synodum, missus a Carolo Magno per Engelbertum Abbatem & Capellanum suum ad Hadrianum Romanum Pontificem, quem germana fuerit lectione eius te-
xus, edocet, utpote quia ab aduersario reprehendatur, quod Tarasius in Actione tercia non dixerit A PATRE Fili o. Fuit enim illa prima reprehensione aduersariis
verbis concepta: Quid Tarasius non recte sentiat, qui spiritum
sanctum non ex Patre & Filio, secundum Nicenam symbolum, sed ex Patre per Filium procedentem in sua crudelitate ad lectionem
proficiatur. Si ergo hoc ipsum scriptum sufficit in totius Synodi fidei professione, que in hac septima habetur Actione,
spiritum sanctum feliciter a Patre per Filium proceden-
tem: & non potius (ut habet) a Patre Filioq; procedentem:
certe quidem ab aduersario non vnu Tarasius in crimine
vocatus est, sed ipsa Synodus vniuersa, quam acriter im-
pugnabat. Sed quod (vi superiori dictum est) iconoclastarum
prima fuit illa reprehensione & prohibito, ne discre-
tur Spiritus sanctus a Patre Filioq; procedere: Patres ipsi
ne vel in hoc communicarent cum illis, contra ipsorum sen-
tentias dixerint. A PATRE FILIOQ; PROCEDEAT. Cum
igitur aduersarius non vniuersa Synodus, sed Tarasium
tantum errasse in tercia Actione dicat, cvidens testimonium
eum, in Synodis professione fidei Actione septima alter
scriptum est, sive: germanam eam fuisse lectionem, qua
venit Latinus codex dicitur habuisse.

XL

Quod etiam ex responsione Hadriani Pape colligitur, dum Tarasius defenditur & assertur ab Ecclesia Romana
vtrumque receptum suffire, ut posse dici Spiritum sanctum
a Patre Filioq; procedere, & a Patre per Filium. Et Gennadius: ^aDnius (inquit) Tarasius Conf. antiopoli Patriarcha
in epistola ad Orientem Pontifices, qui in ipso Modo & intentio
presidentes, sic ait: Et in spiritum sanctum, qui ex Patre per
Filium procedit, & enim a se Deum cognoscimus. Audis, ex Patre, in-
quit per Filium procedere? Quid vero dicas, per consensum sanctorum,
ante diuinam eum, &c. Haec Gennadius, contendens quod
idem sit dicere per Filium, quod ex Filio. At de his fatis
ad institutum.

Quem verò cultum à Fidelibus impertihi voluerint
sancti Patres facilius imaginibus hinc verbi significarunt:
Huius ita se habentibus regi, quasi eantes semita, sequentes diuini-
tutis inspiratum sanctorum Patronum nostrorum magistrorum. Et Ca-
tholica traditionis Ecclesia nam Spiritus sancti hoc esse nossumus,
qui numerum in ipsa habetur desumus in omni certitudine &
diligentia, sicut figuram pretiose & vimificam Crucis, ita venerabilis
ac sanctas imagines proponant, tamen de colorib[us] & ratiis, quia
ex alia materia congruent in sanctis Dei Ecclesiis & sacris vesti-
bus & in parietibus ac in celulis, domibus ac vix, tamen vi-
delicet imaginem Domini Dei & Salvatoris nostri Iesu Christi,
quoniam inter eam et Domina nostra sancta Dei Genitrix eius, homo-
tadisimorum Angelorum, & omnium Sanctorum simbol & aliorum
virorum. Quantob[en]d enim sequentur per imaginationem formationem
videtur, tamen quibus contemplantur, placuisse etiuntur ad pri-
mitiorem eorum memoriam, & defiderunt, & ad oculum, &
ad honorarium huius adorationem tribuendam: non tamen ad ve-
ram latrarium, que secundum fidem est, quia, sicut diuum naturam
debet, impertiendam: Ita & ista, sicut figura vnde
Crucis, & sancti Evangelij, & reliquiarum sicut monumenta
incensorum & luminarum oblatio ad hanc enim eorum effigiem

in eo mentiretur aduersarii, definitum circulum.

Annales CONST. IMP. & HADRIA. CHRISTI
ET IREN. PAP. 77.
exhibeantur, quenadmodum & accipi posse conaturus es-
tis. Imaginū enim honestus ad primatum traxit, & quod ali-
catus imaginem, adorat in ea deposita subponente, perficiens.

Sed enim robor obtinet sanctorum Patronum resistentia
nisi eff. traditio sancta & Catholica Ecclesia, quae habet
in terra suscepit Euangelium. Sic Paulus qui Christum
est, & omnem in diuum apolliniu istam, & regiam fa-
cilius sequitur, teneat: traditum quod accipit. Non
imphala Ecclesia propriece causam huius: ^bGaudi
Stomprudia filia Hierusalem: incundare et late extenuare
tuo. Ab aliis Dominus innotescit adhuc inservientibus
manu immiscetur uirum Dominum Regem in uita eius
mala vixit, & pax in te soli nups eternam. Extra ut
aliter sacerdos & doceat, secundum Ecclesiam Ecclesia
sunt traditiones: ferre, & uisitare quod est excommunicatum
nec aliquid ex hi que sunt Ecclesie deposita, ut fama
sue figuram Crucis sunt & magis alii. Etiam, ut ad
laicos Martyrum, aut extingente prava & effusa intentione
quoniam, ex legato in tractatu, sicut Ecclesia Catholica
estiam quodam comitum regis sacra vesti, aut reverendissima
regis: si quidem Episcopo vel clericis curiam dixim pacem:
anachorant & latet a communione priuata, indecum possit
Fidel ex versione, qua utrum, Amari.

Eadem quoque suis scriptis profibus et S. Iohannes
malorum, & quilibet primo & tertio Apologetico
plus repetit, imagines nullo modo coi debet
tria numerat, inter hereticos illos qui magis rap-
dicent tribuendam esse latere calum, hinc in
Cristiano catalogo, nemus occidit. Christiano
eo quod Christiana religione magis inuenientur,
quod ipsorum causa dixerunt aduersarii, in
idolorum cultore, qui ut doceantur cohererent.
Ceterum nequaquam in horum clavis concursum
Scholasticos illos, qui Christi Redemptoris unius
fancissima Crucis latra cultum tribuunt, et eis
Nam cum ipso idem fermentum reuerit cum Orthodoxis
diuferunt tantum vocem, adhuc aliqui diuferunt
eu declaratione, haud ab iis vlo modo sunt separati
quidem constantibus est etiam ipsorum alteri
creature diuinum cultum, qui foli Deo coherent, et
periculum. Cum vero estilum facit Christi im-
agine adorationem esse impendiendam libet alii
utique dicendum, intellexisse impriuere non pro proprietate
ut ex sua natura, sed per accidentem, & relatio-
nem non imago colatur ut Deus proprius, sed in
deinde auctoritate firmatur, etiamque in figura
sicut in dieris formis seu imaginibus apparet, et
ipsius confit representationem fuisse Deum, non tamen
ipsius fuisse Deum non peculia, sed meritis diversis
dum ipsas fuisse Deum non peculia, sed meritis diversis
sunt, sicut representantur. Quod igitur imago
foris existimatione in parte a Christi officiis
meritis fundit, liber vide-
runt animos indumentis, indumentis suulent. Se-
cundum historias veritatem, reliqua Niceni Concilii
vnde Syrus ita exclamauit: Omnes confe-
deratis filios Appollerum, et
cerboreum: Iles ejus filios vo-
tum tuorum Deum in Trinitat-
em gloriam. Quis sic uol-
lens, prout ab Ecclesia possit
Non autem regulacione
Stat legere patrum cōsiderum.
Nisi vir qui addat vel ad-
mit, non subiungat an nosset, et
prosternat. Non reverendus ei imaginis
venerandus ei imaginis po-
ter, eis qui affirmant dicta, quae
profundunt, in reverendis ima-
ginali, Eccl. 10.

8. HADRIA. CHRISTI
PAP. 16. 787.
Et antiqua pro consuetudine
primum tempore traxit, & qui ab
eis subiectum est, perducuntur
deorum Patrum refrigerare lati-
tate Ecclesie, quae a patribus
et. Si Paulus qui Christum
cum Gatum, & Proculam, illas
veneres qui acceptas, hinc
terram huius mundi, & te
adversarii tuos dilacerant
te, tu ad te stans, et
per eternam. Et cum tu
in sanctis filiis hereticis subduc-
tus es, ut quod vel ex tempore
Ecclesie separatus, ne tamquam
recederemus, ut inde
te paterne & fraternali
vobis, sed te, et te
victim, Anathema.
Et postea eis, Iacobum
& tertio Apolloniu[m] in
modo colligere, et
cives illos qui imaginem
et ritus eum, sicut nos
accusavimus. Omnes
qui magnum invenimus,
aut aduersarii Ecclesie
etiam imagines colere
et horum cultum am-
bitus Redemptori in
hunc etiam respondeamus
et regni cum Orthodoxo
adhibiti aliquid eum
vel modo fuit impud-
etiam ipsorum alium, et
qui filii Deorum, et
eum sacra Crux regis
apendentes, videntur
impropii & non proprie-
tatis, & rebatur id
deus proprius, sed Deus in
etiam eum sollemniter
vidit usque nos tempore
magnum apparet, non
ut Deum, non tantum
scire, sed mirificari
Deum cohore cultu-
rum. Quod ignoramus
eum, cum hinc quod
est deus, sed properat
etiam latere cultum
et mande effici, sed cultu-
ludi, & per accidens, et
eiusdem in ecclesiis
evidetur in coram
mentis de futuris imp-
rimentis, et credere
et ceteris verbi copia
et aliunde occipit per
mias, & certa, tam
canonis redactio
minime quid fieri pot-
est, et eadem
de eodem Conclitu
etationem de reperient
in Synodo Francoforti
et ratione esse indebet
probatur, etiam Ge-
od patro rem, etiam Ge-
od adhuc, tam
eliminat eis cultum

CHRISTI HADRIA. CONST. IMP. 8. Ecclesiast. CONST. IMP. 8. HADRIA. CHRISTI
PAP. 16. ET IREN. PAP. 16. 787.

faciis Christi imaginibus trahendum: verum id esse pu-
stantes, in coneturum nisi, calumiam non intelligentes
(de qua futuri suo loco dicendum erit inferior), cum erit
fermo de Francofondi Conilio) pro ipso Conilio
cautius agere se putarunt, si quoniam omo: unque, impro-
priate verborum licet, latras culum in facies Christi
imaginibus tuerentur: Seque ex ignorantie rerum gen-
eralium diversitas ita loquendi accidente cognoscitur.

Ceterum eti ignotatio ita Nicene definitionis video-
tur reprehensibilis, tolerabilis est tamen & indocilis vir-
erum excusabilis, sicut in S. Augustino^a (quam fasius est
publice) ignoranta Niceniorum magni Concilii canon-
ois rotu orbis vulgati & via recepti, ne in una Ecclesie
adversarii tamen circumstans Rex tuus ad te stans
per eternam. Et cum tu
in sanctis filiis hereticis subduc-
tus es, ut quod vel ex tempore
Ecclesie separatus, ne tamquam
recederemus, ut inde
te paterne & fraternali
vobis, sed te, et te
victim, Anathema.
Et postea eis, Iacobum
& tertio Apolloniu[m] in
modo colligere, et
cives illos qui imaginem
et ritus eum, sicut nos
accusavimus. Omnes
qui magnum invenimus,
aut aduersarii Ecclesie
etiam imagines colere
et horum cultum am-
bitus Redemptori in
hunc etiam respondeamus
et regni cum Orthodoxo
adhibiti aliquid eum
vel modo fuit impud-
etiam ipsorum alium, et
qui filii Deorum, et
eum sacra Crux regis
apendentes, videntur
impropii & non proprie-
tatis, & rebatur id
deus proprius, sed Deus in
etiam eum sollemniter
vidit usque nos tempore
magnum apparet, non
ut Deum, non tantum
scire, sed mirificari
Deum cohore cultu-
rum. Quod ignoramus
eum, cum hinc quod
est deus, sed properat
etiam latere cultum
et mande effici, sed cultu-
ludi, & per accidens, et
eiusdem in ecclesiis

Huius qui vocant sacrae imagines idola, Anathema.

Huius qui dicunt, quia vi ad deos, Christiani ad imagines ac-
ceferant, Anathema.

Huius qui communicant sicutier os, qui iniuriam & contume-
liam venerabilis imaginibus inferunt, Anathema.

Huius qui dicunt, quia propter Christum alii excusis non ab ido-
lis, Anathema.

Huius qui audierit dicere Catholicam Ecclesiam aliquando idola

recepisse, Anathema. Multos annos Imperatoribus Constantino &

Irene nominis eius. Multos annos Victorie Imperatoris. Multos an-

nos novis Constantino, & nova Helena, eterna memoria: Dominus

confidat Imperium eorum. Celsus Rex terreni custodi. Omnibus

hereticis Anathema. Fremenii Concilio contra venerabiles in xi-
gimes, Anathema. Theodore filii nomine Episcopo epiphilo, Anathema.

Sixtus Episcopo cognomento Epiphilo, Anathema. Basilis,

qui obsecra pronuntiatione Tricacubus appellatur off. Anathema.

Trinitatis horum trium dogmatum depositum. Ambrosius Constantinus &

Nicetas, qui per successorem throno Constantiopolitanus praefec-
tum ac pro nouo Ario Nestorio & Dioscoro, Anathema. S. Ambrosius

Trinitatis horum trium dogmatum depositum. Ioannes Nicenensis. Constan-

tius Nascita heres, Anathema. Ad nihil deusserunt in me-
gnum Dominus & sanctiorum eius: ad nihil deduxit eis Dominus.

Si quis heres, Christianos accusat, vel in ea heres, vitam suam

transgrediens defendat, Anathema.

Si quis Evangelicas narrationes titulu, picturis, factis non

admitit, Anathema. Si quis non oscularit huius tangram nomine

Dominus & sanctorum eius fidelis, Anathema.

Si quis omnius tradicionis Ecclasiasticam sive scriptam sive

non scriptam irritans facit, Anathema.

Germani Orthodoxi eterna memoria, Ioannis & Gregorii

eterna memoria: predicatorum veritatis eterna memoria. Triadis

hos tria glorificat: quorum disputationes sequuntur annua mis-
erationibus & gratia primi & magni Pontificis Christi Des nostri,

intercedente in eternitate Domina nostra & filii Des Genitricis

& omnium Sanctorum eum, fuit. Amen. Battens et clamaciones.

Porrò hi tres quibus acclamauit a deo sancte Synodus, ii

fun, quos postissimum Iconoclaste in suo ipsorum con-

ciliabulo diris denouerunt, & anathematizantes atque ma-
ledictionibus sunt prosequiti, nempe sanctum Germanum

Episcopum Constantiopolitanum, Ioannem Damascenum

& Georgium in Cypro Episcopum, de quibus mem-
perius dictum est. Prater fidei Catholice decretum, al-

eadem iconoclasta Synodus canones sancti sunt viginti

duo, quos in posteriori editione Conciliorum positos

habes ex Hierosolima translatione. Porro eisdem canones

et Gratianus in Decretorum volumen sub diuersis titulis

relatos inuenies. Omittimus hic omnes recitare prolixos

fatis.

Inciipient autem Patres ab Episcoporum ordinatio-

nem, praecepunt non ordinandos Episcopos, nisi promi-

tant se canones feruimus, neque etiam afflumendos qui non

eruditio & scientia faciarum litterarum atri; cano-

num effici instruti. Sed tertius canon itidem ad Episcoporum

electio in prelatorum tertiis hic reddendus est ver-

bis, plane dignus, qui Regum omnium donus foribus in-

scribatur vna cum titulo ipsi ita prefatio b.

Quod non oportet Principes elegere Episcopum.

Omnes electio a Principibus facta a Episcopi aut presbyteri aut

diaconi veritate manat, secundum regulam que dicit: Si quis Epis-

copus sibi fidis Apostolorum: Haec est fides Patronum: Haec est fides

Orthodoxorum: Haec est fides orbem terrarum fidelium: credentes

in eum in Trinitate laudandum, honorabilem ima-

ges declarant. Qui sic non habent, Anathema sint. Quis non

sunt, procul ab Ecclesia pelantur.

Nisi antiquum legatum Ecclesia Catholica sequitur,

Nisi ergo addunt vel admittunt de Ecclesia, anathematizan-

tur. Nisi subdulit auctoritatem Christianos accusantur ana-

thematis animos.

Nisi venerandis etiam imagine recipimus. Non eos qui si non se ha-

bet, anathematizamus in omnino.

Nisi ergo affirmant dicta, que a divina scriptura contradicula-

ntur, etiam in reverendis imagines dicimus Anathema.

Annal. Eccl. Tom. 9.

435

XLVI.

XLVII.

* Georgij

XLVIII.

N.B. A

PRINCIP-

ET BIL-

GANTVR

EPISCOPI

b. Dicit. 63.

missus est.

1. 1.

2. 1.

3. 1.

4. 1.

5. 1.

6. 1.

7. 1.

8. 1.

9. 1.

10. 1.

11. 1.

12. 1.

13. 1.

14. 1.

15. 1.

16. 1.

17. 1.

18. 1.

19. 1.

20. 1.

21. 1.

22. 1.

23. 1.

24. 1.

25. 1.

26. 1.

27. 1.

28. 1.

29. 1.

30. 1.

31. 1.

32. 1.

33. 1.

34. 1.

35. 1.

36. 1.

37. 1.

38. 1.

39. 1.

40. 1.

41. 1.

42. 1.

43. 1.

44. 1.

45. 1.

46. 1.

47. 1.

48. 1.

49. 1.

50. 1.

51. 1.

52. 1.

53. 1.

54. 1.

55. 1.

56. 1.

57. 1.

58. 1.

59. 1.

60. 1.

61. 1.

62. 1.

63. 1.

64. 1.

65. 1.

66. 1.

67. 1.

68. 1.

69. 1.

70. 1.

71. 1.

72. 1.

73. 1.

74. 1.

75. 1.

76. 1.

77. 1.

78. 1.

79. 1.

80. 1.

81. 1.

82. 1.

83. 1.

84. 1.

85. 1.

86. 1.

87. 1.

88. 1.

89. 1.

90. 1.

91. 1.

92. 1.

93. 1.

94. 1.

95. 1.

96. 1.

97. 1.

98. 1.

99. 1.

100. 1.

101. 1.

102. 1.

103. 1.

104. 1.

105. 1.

106. 1.

107. 1.

108. 1.

109. 1.

110. 1.

111. 1.

112. 1.

113. 1.

114. 1.

115. 1.

116. 1.

117. 1.

118. 1.

119. 1.

120. 1.

121. 1.

122. 1.

123. 1.

124. 1.

125. 1.

126. 1.

127. 1.

128. 1.

129. 1.

130. 1.

131. 1.

132. 1.

133. 1.

134. 1.

135. 1.

136. 1.

137. 1.

138. 1.

139. 1.

140. 1.

141. 1.

142. 1.

143. 1.

144. 1.

	435	CHRISTI HADRIAN CONST. IMP. 3. ET IREN.	CONSAN. IMP. 8. HADRIAN CONST. ET IREN.	436	CHRISTI HADRIAN CONST. IMP. 3. ET IREN.	
	787.	PAP. 16. ET IREN.	787.	PAP. 16.	787.	
hereticos clades, cum Episcopis & monachis in vium profanum conseruatis, ut in primituum vium eadem redirentur. Hec & alia quae ob ingruentem persecutio- nem defecuta cultura spinosa Dei Ecclesiam occuparant, falsi Apollonice censura succidit. Et inter alia illud fuit, ut ab iisdem Iconoclastis introductum in Ecclesiam restitutum preciosum clericorum, eadem sancta Synodus emendaret, fancis ita.			anno scriptum sub perpetuissimo imperio et novissimo tempore faciendo ex equinoctio vero, Petrus dux videlicet, prima Apolloniorum Petri. Qibus aduentus, per etiam tempora Imperatoris nostris benigno successione alios in electos nati, per eos litteras ad usum iurisperitorum, & iuriis canonicis concuerunt, aduersantur, & et qui de Orientis rebus acerbatas decoratae Ioannis & Thomae veris & formatae, atque reverentia & modestia reverentur, auctoritas eius & ipsi, per idem temporis presentem.			
XLIX.		Quoniam radice amaritudinis esset, contaminatio facta est in Ecclesia Catholica Christiana & alium suum, etiam hi qui hanc recuperaverunt, non solita iniquitatis potius ab abominatione, sed etiam omnes reuertentiam repudiant, eis qui religiose perirent offendentes, ac per hoc complectuntur in eis quod compunctione. Abominatione peccatorum Dei cultus. Ita ut si inuenient suorum deridentes eos qui Vobis & religiose vestrum amici sunt, per panem corrugant: priscum enim temporem omnium sacrae vestre cum mediori & vidi vestre conservabatur. Omnes quippe quod ne propter necopiate suam, sed propter venustatem auctoritate, clationibus ballo calumniam: quemadmodum magno ac Basilius. Sed neq; ex sermone textu vestrum quod variat in indebet, neq; apponit variatum colorum ornamento summatum vestimentorum: audierant enim ex Deacons lingua, b; quia qui molibus reficiunt in dominibus Regum, sunt sic ligunt infecta in sancta Synodo omnem superbum vestimentorum natum, ab hereticis, explosa antiqua modestia, introductum, haec & alia fuerunt hereticorum a sanctis Patriarchis in hoc Concilio verente quicquidem ex quo, item Synodales scripta sunt litterae ad dños.	Ita congregatus numerus amabilis Doni Apolloniae discipulus, per nutum & dictum Zelio fiduciam & suorum Imperatorum Scepsis Synodo facta est. Sed quod auctoritate sacerdotum, turbationem, mera & facinus, exortatio, fecundus & confusus, & probatus, anno vero translatio, anno translatio, rursus Deo amabilis Episcopi congregatio Nostri clara Metropolitana Balyneorum prouincia apud Campaniam nostra uixit. Signum & misericordia eiusdem amabilis virorum & loci scutatores vestrum, festina & in Oriente venerant, proximum ad eandem Metropolitam. Quoniam omnes fedelissimi, eis qui secundum Christianos, iudeos & Iudaicis Euangelium Androm, certe misericordia vestra viri qui conuenientiam, indumenta vestrae aspergunt, antea Dei Ecclesiam & mortuorum quae latet.			
Eccl. 1. DE VESTI- TV. CLE- RICO- RVM.		Matt. 11.				
SYNODA- LES EPIS- COPALIS:						
L. EPISCO- PATO- LA TARA- SI AD HADRI- NUM PA- PAM.						
Ephes. 2.						
d. Thess. 2.						
LI.						
		Per conditio sanctissime ac beatissimae & communis Hadr. Papae, senatus Romae. Tarquinii secessione Dei Episcoporum Conflantopolis Neva Romae in Domino salutem.	Per conditio sanctissime ac beatissimae & communis Hadr. Papae, senatus Romae in Domino salutem.			
		Sufficit et quidem salutaria dispensatio magni Dei & Salvatoris nostri Iesu Christi ad pacem, ruanamitatem, & concordiam omnium Christianorum ipse namque post ex mortuis resurrectione Apollonius suis infligunt ait: Pacem meam do vobis, pacem meam dñe in unigenito vobis, cuius regnatio contigit omnia nobis ille qui rapto intermixta causa, & in paradiso ingressus audiret arcana verba, Paulus scilicet dominus Apollonius auctor, dicens: & Christus est pax nostra, qui fecit vitam eum, & medium pacis inter nos & nos, monachum in carnis sua. Et rursum Ihesus Christus ipsum auctor, ait: Ita ut fratres mei possint, & teneat traditiones, quae alicuius sit sine per sermonem, sine per epistolam nostram, sed quoniam in memori, quod ab initio non quoniam est diabolus, non dubitare per diuinam temporis adiutatam sapientiam, fundationem Apolloniorum & Prophetarum Ecclesiam secundum quod filii visionis est, diligere aliquem disfamemare, semet inservire per quoddam similes fratres malos, & zonam supereminare in regione hac, quae colla est in tribus sanctis Spiritus, Apollonius feliciter sancti (iusti enim virtutes ex alto accepta), & huc anima salvi operatione profilla, eam atque eam reliquerunt huic qui per ipsos credidissent, carcerum iborum Dei longum doctrinam sancti Patres nostros, qui hunc patrem & confidens per singula suae tempora, sufficiens, tecum, id est, heres & novitatem additam, atque introductam radicem excederunt, & nesciem mandamus aratu conservauerunt.	Per conditio sanctissime ac beatissimae & communis Hadr. Papae, senatus Romae in Domino salutem.			
		Vixit ergo fraterna & summo Pontificio decorata familiam cum his per Vetus suas doctrinas quoddammodo sermocinatur, & ab eis accepto veritati verbis, promissas herbas que non germinaverunt, fidelis monum & pacificorum Imperatorum veritatis concordans encelere machera glorias festinavit, mittens secundum	Per conditio sanctissime ac beatissimae & communis Hadr. Papae, senatus Romae in Domino salutem.			

CHRISTI HADRIA. CONST. IMP. 8. Ecclesiast. CONST. IMP. 8. HADRIA. CHRISTI
PAP. 16. ETIREN. 787. 787.

sanctorum imaginum obliterantia. In Grecorum enim Mencio loqua Basilij Imperatoris restituto ista leguntur scriptis mandata. Die diocesima mensis Octobris,

sante septima Synodi trecentorum sexaginta septem Patrum conuentatio. Sunt a septima Generali Synodo Nicæa secunda constata sunt sub Constantino & Irene ipsius genitrix Imperio, cum esset Constantiopolis Patriarcha Tarasius sanctissimus. Debet Pater noster. Sunt in quoque Patriarcha numero trecento sexagesima scriptis ad ecclesias imaginum impugnantes concuerentes Principiis; & in scriptis omnem excommunicatum heresim, & heresim principes, & omnes iconoclastos, condamnam vnde dicitur. Sunt a non adoranti imagine, ab Orthodoxorum aliena sive. Et imaginum honor (scilicet Magno in qua Regis) ad primutum referunt. Quoniamque eis imaginem & venerantur, in ea reverentur pax, submittunt & adorant. Et caro et sanguis, & in scriptis Orthodoxorum in magna fidem, ab Imperatore honorati, ad suum quaque missum est Episcopatum, huiusque de septima Synodo sacram elogium in cunctis Ecclesiis, dicta die, apud eos, annis singulis sacro praeconio decantandum.

LV.
LVI.
LXX.
LXXX.
LIX.
LX.
LXI.
LXII.
LXIII.
LXIV.
LXV.
LXVI.
LXVII.
LXVIII.
LXIX.
LXXI.
LXXII.
LXXIII.
LXXIV.
LXXV.
LXXVI.
LXXVII.
LXXVIII.
LXXIX.
LXXXI.
LXXXII.
LXXXIII.
LXXXIV.
LXXXV.
LXXXVI.
LXXXVII.
LXXXVIII.
LXXXIX.
LXXXVII.

Dicitur autem quod abolitum sanctum Synodum fini sequentia, Ignatius in Tarasio ista habet: *A Tandem cito Tarasius & pio qui cum eo collegis certa Patronum Venerandum iterum decreverunt rite monumens mandaverunt; & ut ad fidem & integrum manere precati essent, vt & Patres qui prouidit aderent fortiori Arianis visitiorum erant consequentes, adatores haberent, & coram que decreta fuerant consedit Deum invocasset; & vane manus, hucus sententes auctores, & omnis heresi inservientes ab atrio Ecclesiasticis per amartheam separam: ut in veritate regiam de lava sum ab aliis Orthodoxorum dogmata. Quos summa beneficentia excepterunt Imperatores. Ereti & statim catholico imperio Imperator, & totum a Deo electa Synodum iam dicitur. Magnificus in magna aule, & nos decreto recitato, cum aures Imperatoris datus implexus spiritus, audierant enim eos in unum concordem auxilio eius qui omnia continet, & in manu confundit sententiam: idem admirari fuit accoriatorem, & esse dominum diuinam inspirationem quia ab ecclesia fuerant, sapienter indicantes, penitentem & magnum Imperatoris ea optimè comprehendentes & confirmantes: & non vilibus donis synodum prosequentes, transqueuenienti uitient in suam civitatem, & ad greges rationes participes.*

Tarasius autem & Apofoliarum sedum myriæ eximij, cetero sacra & Ecclesia Venienti prefectoratu, & diuina doctrina populum infringentes ac roborent: quod qui inclemens cooptatur, aut Episcopatus tenebant, nullum ante Synodum, aut in synodo, sed post Synodum crimen intendunt de priori mala oportune, neque eos quoad maius fuerant ab hereticis a pacificis segregatis Ecclesiasticis synodalem & paternam sequentes sententiam, multum sui complexum tamquam fratres & collegas in numero pauciores & eos vero quod in aliquo claudicaverant, & in haec quod ad fidem pertinent peruersi ex exercitu ecclesiis, & deinde a leprosorum partem, & libellos comprehendentes ab origine suis optinuerant, scilicet amplissime visceribus, collocabant in sua fidibus, & in pacifica statu & tranquillitate nulli agitacione fluctibus conseruantes Ecclesiam orbiter te.

Et in quidem quod ad gloriam sanctorum fidem pertinet, sic magna Tarasius gloriatur eam recte & aperte explicandam, & ad eos qui vacillant & virisque pedibus claudicant, ut vello pede incedenter persuadentes, magnum falsoq[ue] certamen & immensum laborem: quotidie quidem eos qui recedebant, bonitis medicis inducent, & si quis videbat cordem peruersum, eos derigebat verberum corporis, eti[que] legibus colligans veritatem, adducet Ecclesia farras hostias, &c. h[ic] Ignatius huius temporis historicus. Eadem quoque de adventu Patronum Constantinopolitanis, & subscriptione Imperatorum Theophanii habet.

Sic igitur hoc anno accepit finem Nicenum Concilium, ab eoque restitutus est regis & ab Ecclesia receptus sacram imaginum vniuersi, confirmataque pristina Ecclesia traditio, similique sacramentum reliquiarum Sanctorum cultus: quae omnia improba heresim improbarat, penitusque perdidit. Recepit Ecclesia nitorum suum hactenus maiorum deulatione lugubris, atq[ue] impuro candore fu-

nit, Imperatoris igitur in primis ut ex litteris videlicet Tarasij ergenibus tum in Ecclesiis tum in palatio facetas imaginis sedis post ardenterib[us] animis vix loco in Orientali Ecclesiæ præstitero fideles, granularibus ijsde cunctis qui in occidente erant tunc Christiani, pauci excepti qui in Gallia repubebant cultu sanctarum imaginum ex cholo. Sereni Malissenus Episcopi primi (quod scaturit in Gallo) Iconoclasta effractoris sacrarum imaginum quem (ve diximus) sanctus Gregorius monuit. Hi ipi postea in Concilio Francoordensi sua scripta, quibus eandem sanctam Nicenam Synodum fugillabant, Carolo Magno obliterant, qui eadē lumen collecta velut in falcem unum quae quis scriperat perfringens, militis ad Hadrianum Romanum Pontificem, qui eadem singula confutauit.

Sed & a Gracis & quadam haud mediocre sanctitate viris palla est eadem Synodus Nicena obsecutionem, ea ex parte felicit, quod lapidos Episcopos patribus recipiebat in Eccleiam abique dispensio dignitatis nam in Episcopatu iusti sunt permanere. Fuit ex eis vius obiectus ista Theodorus Studita. At de his dicendum inferius suo loco. Sed quod acciderunt Constantiopolis post celebratum Nicenam Concilium Tarasij opera videmus.

Audisti superius ex Ignatio res gellas Tarasij prosequente, ipsum post Synodum tortum fusile in recipiens lapidis, & in primitu gradum refligendus, quod quidem magnam ipsi iniuriam peperit. Etenim lancea mihi qui videbant monachum, duces eum in infarre exere, & qui inter illos emines Sabu. De his auctem Theodori in Studita in epistola ad Arsenium ista scribit: *De Simone ac Iacobum tandem in Nicenam Concilium pretermissem ip[s]i, quia de eo capite post Synodum quereremur erat. Postquam vero negotiorum fuit . . . primis annis paucis, aut aliquando ex quo prefixo gratia, sicut annis antea! communachis quibusdam, primum numinibus parco, data eis de eo, Tarasij illicet, relata, perpetua depositionis, ita ut Dei sacerdotest, ita transforent, quas Dei per Apostolorum principem Petrum depositauerit. Deinde enim Sabu in eis non assentetur, sed illi plane aduersus eret, quod facit in malo recte corrigit. Negat se penitentiam dedisse, rite quoque admittere qui per penitentiam ordinasseget, ordinative efficit. Committitur ab eis tempora Aug[usti] 4, a que usitata fuit, ut iniquam penitentiam auferat. Altera dies Iohannes phanum Christi. Advenit illa die episcopus impensis para fuerat, & etiam perterritus, se aplausi petivit. Aliudque illi, Avgvsta virginem, ut admittere contaret. Relatum iterum male defensit Patriarcha. Cui illi ex ipso seculo palam fecerat, non inuisum fave, sed honeste. Quandoque tamen cum p[ro]ficeret eis deposita non facilius are, sacrificavit, quoquo modo quis dicat, cum non patuerit. Hinc illa Sabu cum eo contentus. Hinc emerit amplius quam diuini canones ferant, absolutione. At Roma hec minime probavit, abit, has Theodori occasione discessione Sabu, & aliorum communione Tarasij. Sed & alii idem Theodorus reflectunt, statim post Synodum ab aliquibus factum est discessione huiusmodi à Tarasio, quod dicerent pecuniam ab eo factam ordinationem, quod non fuisse verum idem tradit, licet dicat in suspcione de ea re fuisse ad ductum. Sed audiamus quod de eo idem Theodorus scribit, qui ab eius communione nequamquam cum aliis recessit, sit enim in epistola ad Stephanum lectorem.*

Centrum questionis ad Tarasium est Patriarcham pertinente. Ego autem hac de causa dandum non sine cura fui, multa mecum animi versare, & rerum eventus considerans. Et quidem eis qui pro recte decesserant, & duxerunt per seipsos, in horre habeo, & amplector, non tamen vixqueaque, ut me dicam, & contentientes eos habentes copia. Quidam enim, qui tam forte propriae se præbuerant, sed tam non veritate verbis, & quatenus ritus posset, & expedire. Ut ergo ad eum veniam: Quia namque, quod dissentire nos fecit à Tarasio? fides? At quod palam quidem Orthodoxus erat, factas Synodes sequebatur, & cum aliis Patriarchis contentabat, & maximum ante pre fidem certamen sustinuerat. Eoram sic casu quo ab hereti redierant suscepto? At non ab illo hec primum immita, cum à faulii Patriarchis ut p[ro]ci modo falsocepit fuerint, vel raptae baptisatae, ut perpetrarent, vel per milionem ut Ariani, vel per propria opinionis detractionem ut Nestoriani. An ordinatio per pecunias, quia-

depositionem necessario incurrit. Nec id pro se verum est. Tum etenim pastores in iugis rapaces conseruari, alteria effusa, diuina religio deo & affectu sacri libri exstet. Quid amplius ipsa Christus magno cum aliis sanctis suos contumeliosus it & alata & concutata. Et quis breui complicitate queat quod longam mortatione requiratur? Quid autem? Quod sequens Patriarcha ex scacchari ad Episcopalem dignitatem & penitentia proscelitas, pro spiritu quoniam patris erat, decerat non potest? Hunc scandala, hinc illa quae mons concurvavit, originem duxerunt. Vos itaque quemadmodum erga illum nos habeatis nos. Nos vero quoniam negligimus eos qui pecunia ordinatis fuerant, audiz anima non admitti ad communionem (quoniam non sit excommunicatus) opera pretium duximus, pac studio in eis concordiam retinere. Adhuc siquidem quoad licet, sicut etiam est, ut ad Theologum. Et vobis quod offendit, suscipio est, melius agniti quam pertinet esse. Nec vero ipsi vos de conscientia vestra deducimus. Nec vestrum si id exigit, ut nos de non manifestata nobis cognitione; quandoquidem & persona & tempore & experientia conciliare solet eos, qui de systema rebus non eadem sentiunt & post alias. Zelotis & qui tam erant, & ex aliis & Tarijō se communixerant, & cum eo consentiebant, & subito post Synodus disconfectionem fecerunt ut suscepserant (ut ipsa visum est) pecuniarum ordinacionem, & alias quoadam questionem, &c. at vero perferuerat Tarasij cum Romana Ecclesiā cōmisionem, idem ad finem testatur his verbis: Mansuetum est cum Romanorum Antistite. Tarasij temporibus sacrificioris apocrasias hinc missas, & illius fortasse eum orientalibus, & cetera.

LX.
TARA
SIVS IN.
SYRIGIT
ADVER
SUS SYMO
NIACOS.

Quod igitur in suspicionem simoniace prauitatis ab adingeriis inductus est Tarasij, adhac abolendam eis usus est arte, ut ad huiusmodi crimen radicibus ab Orientali Ecclesia conuellendum viribus totis infurget. Nam audi Ignatium monachum, quem in eius vita confribuit de rebus ac oculis poli Nicenam Concilium: Primus quidem simoniaca crux scandens vinculum, quo spiritus sanctus donum venale proponitur, statutus in sacerdotium grati fierent creationes & ordinationes; ex ario Ecclesiā omnem pecuniariam expellens confititudinem, & quicquid era superfluum ei.

At reperitur (quod mirandum est, si verum esse monstrari potest) eiusdem Tarasij epifola ad Hadrianum Papam aduersus simoniacam prauitatem, arguens eum in Hadrianum quod ei stirpe pollutus. Certe quidem si quidcumque apud quilibet fideiorem aliquid huiusmodi de Hadriano dictum inuenire quis poterit, ut mirum admodum videri possit, ut qui à suis eis erroris argueretur, ipse in Romanum Pontificem talis crime impingat, cumque corrigat acerbē nimis. Certe quidem qui eam primus edidit, Theodorus Balsamō Romana Ecclesia acerbillimus hostis in suspicionem adductus impotuisse, potest scismate scilicet homini nihil magis scribendo laboreret, quam ut Ecclesia Romana notam inuarat, eamdemque contemptibiliter reddat. Sed reddamus hic eius epistole Tarasij nomine scripta saltem exordium, de his quae ad ipsum Hadrianum Romanū Pontificem spectant, sic enim relibent.

Sanctissime ac beatissime fratris & ministerio domino Hadriano Papa veteri Roma Tarasij indignus Episcopus salutem in Domino.

Multipliciter, multisq; modis Euangelicè, Apostolicè, & paternè docebant, ut mores ab antaritis alienos in sacerdotum consecratione habeantur. Cuius de auctoritate, vel de auctoritate, vel de demonstrabilis in sententiis hic subiecti ex diuinis scriptoriis & Paternis doctrinis. Quia enim manus impiorum sunt ministri spiritus non spiritu reditores. Et qui spiritus gratiam gratu accipere, eam quoq; gratis dare, ut quod ille particeps, nisi fons, à Dominis voce in libertate accepta. Si que autem cum aucto emisit consilium fuerit, dimidii ei actione interdictioni esse habent. Etsi enim nomine sacerdotum fortius est, ut tamen ipsa falsa offensio oratio conuictum: Nemo enim potest Deo & Mammone servire: ut ex Euangeliis didicimus. Et quoniam audiuimus Deum Propheticè loquentem: sacerdotes loquuntur ad cor Hierusalem. Extrahunt munitantur & dicentes: Speculatori gladium excentem viderit, & id tuba non significaverit, & veniens gladius

annam exiit ab alteru, sanguinem ex fratre late manu regi ram: et quod proper metu non demittantur, vel non concurvare. Omnia uoluntate Ecclesiā pugnare ut liber sita sint. Alium Apofolos loquitur: multo summa de sangue eorum, ut transceduntur canones & confituentur, & non magis summa petuntur, sed ducuntur, vel ordinantur, ut eum de ambo apolo loquuntur) mundi summa a sangue eorum.

Cum diuina Petri Apofolus, cum adiutorio summae fraternalis vestra, ut Scionem Magam eis depingit, tam etiā vestrum annuntiatum non feremus, frumenta & rorimenta ea, que à sanctis Apofolis & multo posterioribus tradita sunt, & si quae cum aliquo respectu patentes, auferamus. Frater tu ergo vestra & facetas fratres, quoniam, nec ex Dei voluntate Pontificis nostra auctoritate magna laborat infamia. Dixit enim per Prophetam magis primus Pontifex Cor Jesu Domini nos: & in hoc, sed etiam glorificat, gloriosus. Scimus omnia Macellos & remanserunt in eis, etiam sancti fratribus boſtini, tales habentes quae honoris copiis atque virtutis. Cum enim illi secundum Apoc. 10. & Patria & creaturam & seruum regnare, ut ipsa et ratio, seruum suorum factum. Omnis enim dominus qui quod habet, oportet vendit, &c. pluribus decollat Sanctorum labore, recitat canones veteres & diversorum Patrum intercessione in simili detestacione erroris.

At postremum vero ipsum Hadrianum Romanum Pontificem compellare aucto videri voluntis veritate.

Sic nos agnoscere, ut Dei funditus & scripta & leges & Apofolos & canonum & Patrum prout.

Vobis enim est velut patrem. In alio non est curiosus, etiam in certitudine vocem vestram: ambula in dilectione fratrum libertate, ut tollatis, & ad interiora debet ana-

psis ad alij per manum impotissimum ordinato, & quoniam quasi propter anachoritam ministrat & moratur in capite aegypti, qui nomen eis appelleret, & redemptio gratias eis affectat, sublata, omnia utique impudentia posse quantur, fundens exsita sunt, & accedentes ut patet, obli-

gitur Tarasij (si velim res fermaciam & non Tarasij nomine fictam) contra concitatum in eis suspicionem laborans, aduersus eam ita lenocinans quodmodocumque, qui velut invenit, & aduersus quaecumque negligit, videntur. Sed de Tarasio habent, dicendum modo de Theodoro Studita in his quae spectant ad Nicenam, acilium.

Laborauit & ipse Theodorus alla suspicione, quod Nicenam hanc Synodus non Occidentem ne Lectorum dixit in epifolia in epifolia. Ad Arsenium. Certe quidem cum eam epifoliam legi, cum eam extinzione adiutorium, ut exsiliarem non esse ipsius Theodori, videntur indigne quia vel cuiuslibet homini Catholicō adseritur, in qua tota auctoritate ostendenda poteretur; mutare non suffit eam Occidentem, non melius Romam ad Legatos Apofolos Sodis, non Papam nos recipi, cum eam Occidentem fed et Localem, quodque nos subscripterant Apcryphar Romana Ecclesia, cum Romanis reuerteri sunt, et causa futura do Hadriani dixisti: quod denique non interfuerit alia legatione ad Tarachios: hinc inquam, cum quod dictum est, adeo fuit Theodoro indigenus & quodlibet Orthodoxus, quod idem Theodorus scribat, & sicut defensio in epifolia ad Petrum Nicenum Episcopum, fuit refuta, sic enim ait: Obiectores & commentares debent, quia contra nos nego rude, patet opus fieri concordiam. Tarachios nos deponent, & dicimus Postquam nego concordiam, id est, prius accepimus, & tunc Idiomos appellamus, id est, prius accepimus, quibus eritis a communione absquestat, alio modo, quod epifolia in includere molestum foret. Venerabimur, ut alios apofolos preciosum tunc respondentes: cum sicut Pentecostes nominaretur nos ostendimus, qui & immutabimur de nos excepti, amantes trahant, & dominus noster verba de qua per dilatationem exequuntur, intercello. Quoniam cum mentio fidei de domino & beato Tarasio nam ab eo distat, Patroni fidei

qui poli Paulus dicit, gaudiis Herempius, & plauso plauso plus haec additum. Magnum & Episcopos cum, & alios ab Archibaldis non in omnibus nobis potest, ut commiscantur, libet.

Paulidacri, quod Dux Archibaldus affixum est, esse defunctum, haber in mundo scriptum.

Litteras Lachrymorum Principia haec magis.

Ubi nam, in cuius a rebus Precepimus tribus, Tali utre potius eam per. Vi agnoscit ipsa, & Stetit dicimus, Regnum nostrum genitum, utrum.

Famili, & ceteri, sicut, ut Quod Legat, & sic, & modus. Ostat, & deinde ut nunc stressu eloquuntur, dum cu-

pergunt in Lachrymorum Ante ut inuenies Venatur. Elizambus, ipsi Regis. Ter et nocturna patrie fidei. Fluit hoc velut in eam.

Sedulius gratianum patet. Conflio cantus, prouocat. Convalescere propriam milde.

Impetu & patitur gravem. Ut vobis solamen erat. His agitatis verbis, huius.

Oncopliariam docterim. Hinc in perpetuum la-

Tarachio, quod si tuus, portat. Hoc modo quoniam subito per-

Gaudia, proposita, ut, ga-

Plantu vixit, sonat: te lug-

Orna & ante aures tu-

Nec minus excelsis nubes et

Appal & Calaber, Bulgaria.

Anual, Eccl. Ta-

LXI.

Extr
ipod. The
lor. Bala
n. Approp.
id. Nomis
or. Taras
tor. lib. 3
lement. Ex
ad.

Extr

P. S. HADRI. CHRISTI
 PAP. X. 75.
 amex gradus non regis
destruunt, sed non destruunt
monstrum aperte ostendunt
gostationem, & multis sequens
inductum non in celum ap-
pegauntur.
tum, tunc subducuntur
in Magis in aperte, non
in secretis, finitum o-
tium & multa farta iniqua-
tum aliquot dies mortuus est, quod cum au-
ditus? Heretici Dux Beneventi
magis Romulidum filium cum magis universitas ad Regem,
populare pacem, & promittit se unum voluntatem eis factu-
rum: sed hi si quis mundum apostolicum credit (quod per-
culture esse principium Longobardorum sicut frangere
pape fuerit expertus) sed magis exhortari vel Regem, ut Be-
neventi fines intraret: quod & fecit. Et cum Capuanum resset,
Habriani fugient, & Salernum fecerit, nunc se-
munt. Et exinde nisi filium suum Grimaldum (nam Romal-
dum Rex conseruatus) cum magis universitas offerent obli-
cti, & promittit omnem fidem eam, tantum ab impugnatione
refacti. Tunc Rex cum consilio fidem & sacerdotem, ne pen-
satio Episcopatu & monasteria defraudeatur, elegit duodecim
viges, praeferit filium pro aliis Ducis Grimaldum, & accipit munera,
& instruit omnes Beneventi, & reuersus est Romanum,
duo celestes Pascha cum Prelato seu apostolico, tunc Regno.
Eadem reliqui omnes res Francorum precepit.
LXIV. Qui post Paulum diaconum prosequitur est res Longo-
bardorum Heremepetus vir illustris (ita enim inscri-
bitur) plura his addit: quod intercellerunt inter Carolum
Magnum & Episcopos Beneventum, ac Salernum,
& alios ab Archibio Duce Legatos misitos, quae clara
non in omnibus nobis probentur, quod & fabulosi mul-
ta committantur, libertatis praetermissis, redditurian-
tum Pauli diaconi quod recitat epitaphium sepulchri
Duci Archibii affixum: quem hoc anno, mense Au-
gusti, esse defunctum, idem auctor docet, sic enim sc
habet in mendacio scripto codice.
 Lingua Lachrymis popularum roscida cello
 Principi bæ magna nobis corpus habet.
 Huic usq[ue] in canente resursum celebraverunt heros
 Progenites Archib[us], & decim, atque dolor!
 Tellus ut responsum cum rix pugnare laudes
 Vi ducunt est posse, vel tua lumen Maro:
 Stipe Dacum, Regnum, latus transcedat atque
 Nobilis erit culmen maiestas.
 Formosus, validus, suavis, moderatus, & ater,
 Facinor[us], sapient, luxur, decur, fuit.
 Quod Logos evexit, moderatus quod Ethicus a[nt]e pandit,
 Omnia & id derat initia in arte sua.
 Streuimus elappon diuini cultor, & index
 Perig[us] in lacrymis tempora nota aene.
 Autem huius venata viribus, armis.
 Flammeibus, ipsi flammis sancta dabat,
 Terribus usq[ue] patre sic rex habebat,
 Fieri ut in extremo nauta docta erat.
 Sollicitus gratiam paci ferunt amator,
 Confusus cantus, prorsus art, fagax.
 Cum natu propria nil ducens tradere censem,
 Insuper & patria promptus amore more,
 Sic uirginitatem solamen et, solamen agemus:
 Haec agens verba, nos relente manu,
 Ornitiparianum dicitur; manu his altu;
 Hinc in perpetuum Linus semper erit.
 Terra, quiesce, tu, portu[m], salutis, fons,
 Gloria, deinceps, tu mea dulcis amor.
 Hoc inde quibus subito perierunt omnia recent,
 Gaudie, prosperitate, spes que, quiesce, sonus!
 Plaustra vobis, fons: te legit fixus & atas;
 Omnia & ante omnes tu Benevente, doler;
 Nec minus excelsi major ei cumulate maria,
 Stridula aenarbe tunnuncular Salerne gemis,
 Appia & Calder, Bugar, Campani & Afer
 Anna, Ecc. Tom. 9.

441 CHRISTI HADRI. CONST. IMP. 8. Ecclesiast. CONST. IMP. 8. HADRI. CHRISTI
 PAP. 16. ET IRIN. PAP. 16. 787
 amatores, nos deslige, & secundum in Nilia fiduciam sypro-
 dem Iacobem appellare) prosequitur nos illius in famili Patriarcha
 habentes, & synodum verbis scriptis, Documentum confitentis,
 hanc ipse, & fane quidem multis in furiarum epitolarum
 eamdem Nicenam secundam, Oecumenicam septimam
 appellat & probat. Sed de his suis ad Theodori excusationem
 arguit defensionem.

LXV. Iam vero, ferò licet, res Occidentales inuisimus, & He-
 naug, anno (vt habent Annales Francorum, & qui coldeni-
 colerit Regino) Carolus Magis & Romanus venit, & a Pontifice
 Habrianus suscipit, ibi aliquot dies moratur et, quod cum au-
 ditus? Heretici Dux Beneventi anno invenire pectoriter, mi-
 fuit Romulidum filium suum cum magis universitas ad Regem,
 populare pacem, & promittit se unum voluntatem eis factu-
 rum: sed hi si quis mundum apostolicum credit (quod per-
 culture esse principium Longobardorum sicut frangere
 pape fuerit expertus) sed magis exhortari vel Regem, ut Be-
 neventi fines intraret: quod & fecit. Et cum Capuanum resset,
 Heretici reliquit Beneventum, & Salernum fecerit, nunc se-
 munt. Et exinde nisi filium suum Grimaldum (nam Romal-
 dum Rex conseruatus) cum magis universitas offerent obli-
 ctis, & promittit omnem fidem eam, tantum ab impugnatione
 refacti. Tunc Rex cum consilio fidem & sacerdotem, ne pen-
 satio Episcopatu & monasteria defraudeatur, elegit duodecim
 viges, praeferit filium pro aliis Ducis Grimaldum, & accipit munera,
& instruit omnes Beneventi, & reuersus est Romanum,
duo celestes Pascha cum Prelato seu apostolico, tunc Regno.
 Eadem reliqui omnes res Francorum precepit.

LXX. Qui post Paulum diaconum prosequitur est res Longo-
 bardorum Heremepetus vir illustris (ita enim inscri-
 bitur) plura his addit: quod intercellerunt inter Carolum
 Magnum & Episcopos Beneventum, ac Salernum,
& alios ab Archibio Duce Legatos misitos, quae clara
 non in omnibus nobis probentur, quod & fabulosi mul-
 ta committantur, libertatis praetermissis, redditurian-
 tum Pauli diaconi quod recitat epitaphium sepulchri
 Duci Archibii affixum: quem hoc anno, mense Au-
 gusti, esse defunctum, idem auctor docet, sic enim sc
 habet in mendacio scripto codice.

Lingua Lachrymis popularum roscida cello
 Principi bæ magna nobis corpus habet.
 Huic usq[ue] in canente resursum celebraverunt heros
 Progenites Archib[us], & decim, atque dolor!

Tellus ut responsum cum rix pugnare laudes
 Vi ducunt est posse, vel tua lumen Maro:
 Stipe Dacum, Regnum, latus transcedat atque
 Nobilis erit culmen maiestas.
 Formosus, validus, suavis, moderatus, & ater,
 Facinor[us], sapient, luxur, decur, fuit.
 Quod Logos evexit, moderatus quod Ethicus a[nt]e pandit,
 Omnia & id derat initia in arte sua.
 Streuimus elappon diuini cultor, & index
 Perig[us] in lacrymis tempora nota aene.
 Autem huius venata viribus, armis.

Flammeibus, ipsi flammis sancta dabat,
 Terribus usq[ue] patre sic rex habebat,
 Fieri ut in extremo nauta docta erat.
 Sollicitus gratiam paci ferunt amator,
 Confusus cantus, prorsus art, fagax.
 Cum natu propria nil ducens tradere censem,
 Insuper & patria promptus amore more,
 Sic uirginitatem solamen et, solamen agemus:
 Haec agens verba, nos relente manu,
 Ornitiparianum dicitur; manu his altu;
 Hinc in perpetuum Linus semper erit.
 Terra, quiesce, tu, portu[m], salutis, fons,
 Gloria, deinceps, tu mea dulcis amor.
 Hoc inde quibus subito perierunt omnia recent,
 Gaudie, prosperitate, spes que, quiesce, sonus!
 Plaustra vobis, fons: te legit fixus & atas;
 Omnia & ante omnes tu Benevente, doler;
 Nec minus excelsi major ei cumulate maria,
 Stridula aenarbe tunnuncular Salerne gemis,
 Appia & Calder, Bugar, Campani & Afer
 Anna, Ecc. Tom. 9.

442
 787
 HADRI. CHRISTI
 PAP. 16. ET IRIN.

Quoniam Silanus, Romuleus, Tyber,
 Tame felix alim, nos namq[ue] infernum concurrix[us]
 Reguli in thalamo quoniam rido amar[us],
 Ebri perpetuo pectus transfixa minore,
 Longa uena strabens, te moribunda dolet,
 Vides ut vnu[us] humper fuisse a mari,
 Alioquin exterriti Galia dorat tenetis.

Hinc gemina nataverunt flore superponit,
 Solamente, mai, solitaria, minor,
 Hui cernens, restituens fibrae edit amates,
 His trepidus fit, fluctuabunda posset.

Salutis tanto fœ, haec vicunque dolorer,
 Quod te prometis nunc paradijus libet,
 O Regnus potest: Vix, genitrix, Cœstria
 Prost et h[ic] fac membra de lido sita,

huicque Pauli diaconi epitaphium, cui h[ic] quix sequitur,
 inlitterat. Visit autem quinque agnos tres annos, obit sep-
 tior Kalendas Septembris, anno ad Incarnationem Domini se-
 gregatus eccl[esi]asticus festivus ex donis Adelphi Diu-
 nis filii Romualdi & G[er]aldo Egisium, Theraldam, & Ade-
 lphus falecet, bacenes ibi.

Post mortem vero Archibii, dimissum fuille Grimaldum
 filium obiit a Carolo magno. Leo Officiale te-
 litur his verbis: Sequenti etiam tempore Grimaldum filium
 eum, quem Carolo obiit datum presumimus, iam post mortem
 patri Beneventani, permisit Rege, reuersus, & Princeps effec-
 tivis: p[ro]p[ter] acceptum donatum concili & scadit Benedito vi-
 uente & dormientia sua cum donis & auxiliis in reddam servitoris
 Gentiane, &c. hac Leo, Heren, pertinet in historia Longo-
 bardorum de obitu Archib[us] & concessione Caroli, &
 Romualdi loco ipsius in Ducatum succederet, donec agit,
 hac inter alia habet: ipse Sex Carolus & fusi filiolibus duos pra-
 clarissimos cum ipso Romualdo sis, antiarim videlicet & Pa-
 ulop[er]itum, ut quae[m]modum sis & genitati, sis per omnia filium
 ferant, & paulo post: Dux fidelis (ut diximus) caperent
 perenniter in Benevento fines, non procul a Capena
 urbe, sed aequum valutum, duorum transcurrent, iumenta
 Longobardorum plebs in occursum eius venit, atque in gaudio
 illius excepit: quo clara ceteratum Beneventum prosp[er]af-
 sed ferè militiam viginti, ut vrbe exercitus cum hymnis &
 cantica, Deo gratias agenter, id ipsius comitement: Veni patre
 fidelis, & post Decanum fidelis ingrediens, secu-
 tim Dei Genitricis Eccl[esi]asticis, & in faciem se in pavimento
 vestram, & vestram ab ipso Dei Genitricis effigie tenuit, &
 haec mensis ad dievum Romualdi Ducis Beneventani.

Sed quod Paulus diaconus post mortem Archib[us]
 scribat Leo andream: Defuncto extem (ingens) Archib[us] mox
 ad hos Capuanum monasterium Paulus diaconus (ut supra remi-
 nisco) properat: plorans, postea viri amans, Rogatus quoque
 ab Abate fratribus expontionem regule, S. Benedicti peritulat
 edidit, ubi multa de veteri monasterio huius confitendum re-
 ceperat, inquit, h[ic] est quid & de Carolo Magno ita habet.
 At veridem Rex Carolus vbi victoria posuit a Benevento
 regi, orationis causa Capuanum terredit ad corpus sancti Patria
 Benedicti, seq[ue]r, fratrum omnium. Deo feruentiam orationibus
 commendavit. Ab his primis Rege memoratus abbas Thudomai-
 rius praeceptor confirmatione tota hac terra solleptit: alias
 item Regis ipse monasteria S. Mariæ in Cogla, & S. Ma-
 ria in Piumbariola, & sancti & Sophie invia Beneventum S. Bene-
 dicto sis quoque autoritate firmavit via cum ceteris, qua cum
 tempore habere videbatur, vinnerit quoque aqua cum viri que
 pars erit, vobisque sufficiat terris huius monasterii mille. Ad
 hunc abbatem idem Carolus per diligenter Episcopum, de Fran-
 cia litteras ad nos regem, ut aliquis fols de monasterio beats Be-
 nedicti dirigeret fratres, qui regulariter disciplinam in illis parti-
 bus extitunt et renarentur, quod & fecit, mittens illis etiam regu-
 lam & hymnos, quoniam ex traditione regula in hoc monasterio
 canebatur: postulans quoque libra p[er]p[er]t[er] & uenit[er] annos, sed &
 calicis mensuram, sciam in mixto servantes accepere deberent,
 & summi confitendum que tunc in hoc loco seruabantur sibi
 per extensam traherentur, hac ipse Leo, qui & adhuc ista addit.

Haec tempore vir quadam de gente Anglorum mutuus & far-
 dum cum quibusq[ue] genti sua socii ad Limina Appollorum venit,
 T. 3 Inde

h[ic] h[ic]

LXVI.
 LUDOVICVS
 ALDI.
 Leo offi-
 cialis, lib. 1.
 cap. 16.

LXVII.
 h[ic] h[ic]
 Leo offi-
 cialis, lib. 1.
 cap. 17.

LXVIII.
 h[ic] h[ic]
 Leo offi-
 cialis, lib. 1.
 cap. 14.

Inde

